

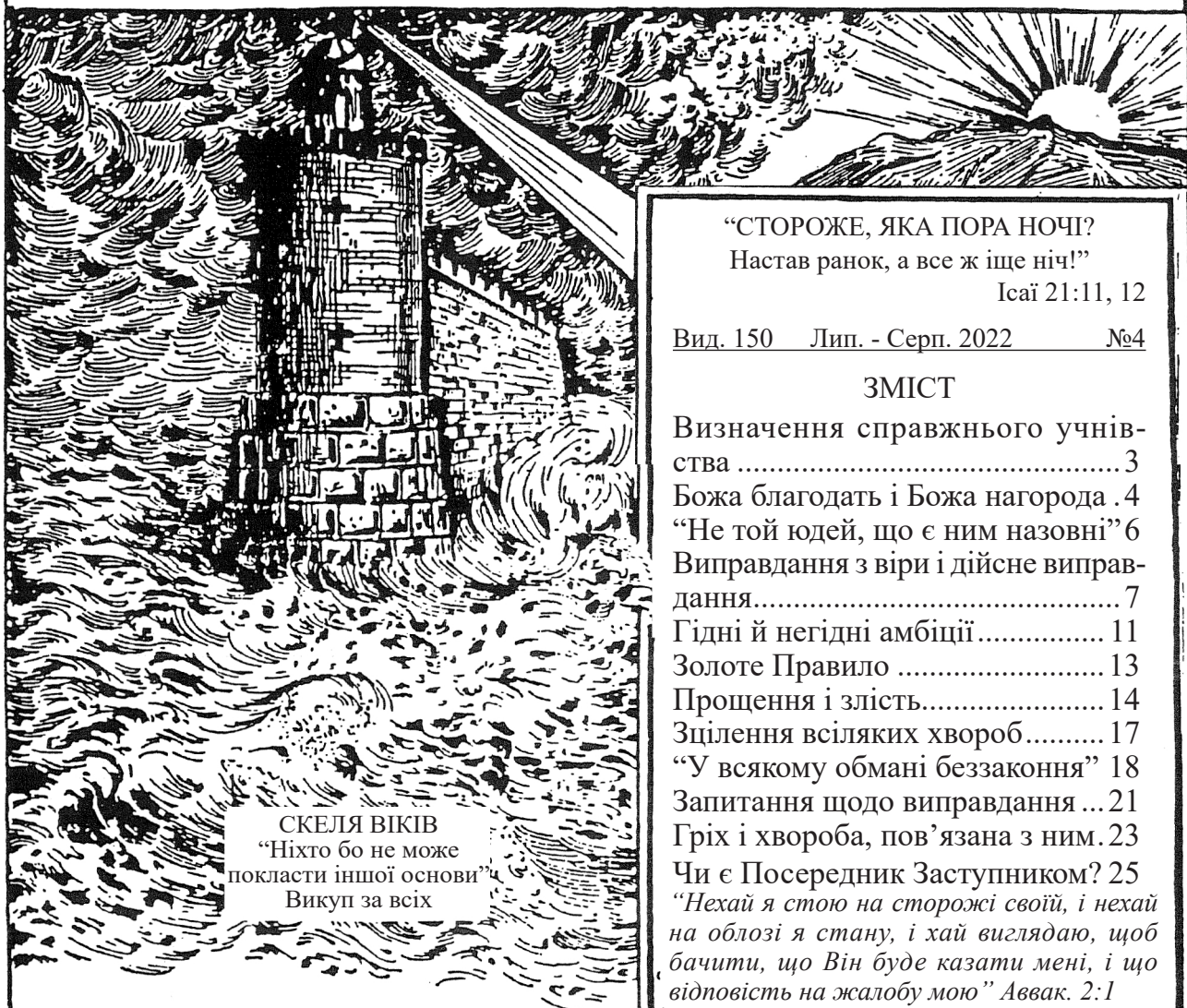

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 150 Лип. - Серп. 2022 №4

ЗМІСТ

Визначення справжнього учнівства	3
Божа благодать і Божа нагорода .	4
“Не той юдей, що є ним назовні”	6
Виправдання з віри і дійсне виправдання.....	7
Гідні й негідні амбіції.....	11
Золоте Правило	13
Прощення і злість.....	14
Зцілення всляких хвороб.....	17
“У всякому обмані беззаконня”	18
Запитання щодо виправдання ...	21
Гріх і хвороба, пов’язана з ним.	23
Чи є Посередник Заступником? 25	
“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1	

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ВИЗНАЧЕННЯ СПРАВЖНЬОГО УЧНІВСТВА МАТВІЯ 7: 13-29

Заголовний вірш:

*“Не кожен, хто каже до Мене: Господи,
Господи! увійде в Царство Небесне,
але той, хто виконує волю Мого Отця,
що на небі”
(вірш 21).*

Поступ цивілізації у світі в поєднанні із загальним зниженням християнських критеріїв у результаті нехтування Біблією наблизив цивілізований світ і номінальну церкву одне до одного. Слова Учителя, сказані в цьому біблійному дослідженні, ніколи не були так необхідні, як зараз: “Увійдьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходять. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її”.

Вчення темних віків, що дійшло до нас, свідчило, що багато тих, хто йде по широкій дорозі, мільйонами прямують на вічні муки. Загальна відраза до такого тлумачення Біблії похитнула довіру до самої Біблії і цілковито відвернула багатьох від неї в бік поміркованої форми універсалізму – до надії, що майже кожна особа в мить смерті негайно йде в славу, незалежно від того, чи прямує вона вузьким шляхом учнівства чи широким, легким шляхом суєтності. У кожному значенні цього слова наслідки такого неправильного тлумачення виявилися згубними.

Тепер ми усвідомлюємо, що Учитель говорив про те, що широка, легка дорога веде не до вічних мук, а до знищення – смерті. Тепер ми бачимо, що батько Адам своїм непослухом був відтятий від спілкування зі своїм Творцем під виразом смерті, що всі його діти народилися в

гріховному і відчуженому стані, що їхні спотворені смаки і впливи, які діють на них, становлять широку дорогу самовдоволення, по якій вони прямують у могилу.

Наш Господь прийшов як Відкупитель світу, але перш, ніж мати справу з людським родом у цілому, Він вибирає клас Церкви – учнів. Їхня любов і вірність перевіряється закликом ходити всупереч загальним тенденціям світу – йти вгору вузьким шляхом, у кінці якого їм обіцяне вічне життя – слава, честь, безсмертя і участь з Відкупителем у Його великій праці Тисячолітнього Царства. Потім Він займеться людством, яке зараз прямує вниз по широкій дорозі до смерті, відновить його і дасть йому славні нагоди, забезпечені Його жертвою.

Нинішній заклик до учнівства веде через тісні ворота повного посвячення до самої смерті слідами Учителя, і мало є тих, хто знаходить цей шлях і добровільно йде ним. Слава Богу, що маси людства на широкій дорозі були відкуплені і ще отримують благословення, хоча й упустили велику “нагороду”, запропоновану нині “вибраним”, що йдуть вузьким шляхом. Остаточо тільки свідомо нечестиві будуть знищені Другою Смертю.

Господні учні повинні остерігатися лжеучителів, які видають себе за пастирів і носять їхній одяг, але насправді вони не схожі на Великого Пастиря. Вони своєкорисливі, хижі, вовчі. Вони не кладуть своє життя за овець, а поїдають їх.

Нам заборонено судити серце. “Не судіть, щоб і вас не судили” (Мт. 7: 1). Тут Учитель ілюструє, що ми повинні судити про тих, хто називає себе Його учнями, на основі плодів

їхнього життя. Чи є вони гострими, колючими, кривдними, отруйними у своєму впливі на інших, чи, навпаки, подають допомогу, зміцнюють, піднімають? Як дерево можна впізнати і оцінити по його плодах, так і можна впізнати людину, і особливо тих, які сповідують учнівство, які називають себе послідовниками Христа і вчать у Нього.

Не допоможе також сповідання і принесення молитов зі словами: “Господи, Господи”. Не всі такі увійдуть у Боже Царство і стануть співпадкоємцями з Христом. Тільки ті будуть прийнятними, хто виконуватиме волю Отця. Не факт, що кожен може жити згідно з високим Божественним критерієм у кожному слові і вчинку, але серце, воля повинні бути правильними, щирими, правдивими, чистими, відданими Богу і принципам Його правління. І в цьому випадку кожен недолік буде викликати жаль, і все життя поступово зміниться, “переміниться”.

Коли в кінці цього віку небесний Цар повернеться перед встановленням Свого Тисячолітнього Царства, щоб мати справу зі світом, Він буде рахуватися зі Своєю Церквою, щоб спочатку нагородити вірних участю у Своєму Царстві. Тоді, каже Він, виявиться, що чимало пророкували, тобто навчали в Його імені, робили багато чудесних справ і навіть виганяли бісів. Вони виявляться негідними Царства, тому що не розвинули характер відповідно до Закону Отця – Золотого Правилу. Цар скаже таким: “Я не визнаю вас і не можу прийняти як Своєю обрану Наречену. Ваша праця в цілому неприйнятна, беззаконна, не узгоджується з принципами Мого вчення”. Такі, замість того, щоб увійти в славу

Царства, будуть змушені пройти крізь скорботи зі світом, втративши свою частку у великій нагороді цього Євангельського віку.

Той, хто зараз наділений благословенням мати вуха, здатні чути, хто зараз чує поклик до учнівства, хто зараз приймає цей поклик і стає послідовником Христа через посвячення, має можливість зводити будівлю віри, яка витримає всі життєві бурі, тому що збудована на Скелі. Христос є цією Скелею Віків. Він не тільки великий Відкупитель, але й для тих, хто зараз покликаний, Він – великий Зразок, слідами Якого повинні йти всі, хто бажає стати співпадкоємцями з Ним у Його Небесному Царстві. Ті, хто бажає стати Його учнями, але нехтують ретельним дотриманням Його вказівок, будують фальшиві надії, будують на фундаменті, який не витримає бур і життєвих випробувань, особливо дозволених як випробування характеру тих, хто удостоївся поклику цього Євангельського віку.

Апостол, змальовуючи випробування Церкви і перевірку нашого учнівства, уподібнює це випробування до вогню, кажучи (не про світ, а про Церкву): “Буде виявлене діло кожного, бо виявить день [R4569], тому що він огнем об’являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є. І коли чие діло, яке збудував хто, устоїть, то той нагороду одержить; коли ж діло згорить, той матиме шкоду, та сам він спасеться, але так, як через огонь” (1 Кор. 3: 13-15). Апостол тут змальовує випробування тих, хто будує на Скелі. Ті, що будували на піску, зазнають шкоди в усьому і на початку Тисячоліття виявляться не в кращому становищі, ніж світ у цілому.

R4568 (1910 p.)

БОЖА БЛАГОДАТЬ І БОЖА НАГОРОДА

“Бо з’явилася Божя благодать, що спасає всіх людей, і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці, і чекали блаженної надії та з’явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса”

(Тита 2: 11-13).

Божя благодать, або ласка стосується, перш за все, милості, яку Він має намір поширити

на Адама і всіх його нащадків через нашого Господа Ісуса Христа. Це благодать, або ласка, тому що вона незаслужена – не є нагородою. Вона з’явилася всім людям у тому сенсі, що була виявлена деяким, а також було поінформовано, що остаточно вона пошириться на всіх, щоб усі могли скористатися нею. Вона приносить спасіння в тому сенсі, що можливості, надані благодаттю, уможлиблюють наше спасіння від умов гріха і смерті. У ній багато повчань, або уроків, але один з них є головним, а саме: в

очах Бога гріх надзвичайно грішний і повинен стати таким і в наших очах. Вона вчить, що ми повинні відмовитися від слабкостей, нахилів плоті, повинні протистояти їм і показувати своє віддання переваги праведності своїм запалом у боротьбі з гріхом. Усі, хто в кінцевому підсумку отримає Боже благословення і досконалість на земному або небесному рівні, повинні досягти цього критерію любові до праведності і ненависті до беззаконня, інакше благословення Божої благодаті далі їх не супроводжуватимуть.

І, навпаки, коли грішники будуть повністю підняті зі своєї слабкості і недосконалості і повністю утверджені в праведності, благодать, або ласка до них закінчиться, тому що вони більше не потребуватимуть її. Однак вони всю вічність будуть з радістю визнавати благодать, яка спасла їх і піднесла до повного спасіння і згоди з Божественним Законом.

У цьому Євангельському віці Божа благодать проявляється різним чином, тоді як у Тисячолітньому віці Його благодать буде проявлятися тільки через діяльність тисячолітнього Царства і його впливи. Зараз Божий народ має Його благодать через Христа в улаштуванні, передбаченому для виправдання від гріхів і слабкостей на підставі слухняної віри в міру можливостей. Щоб перебувати в Божій благодаті, ми повинні були залишити гріх, щоб служити Господу. Потім ми були приведені до знання про другий крок благодаті – привілей використовувати наше виправдання вірою як основу для жертвування з Христом і можливість стати учасниками його божественної природи, слави і Царства. Після того як ми зробили крок посвячення, перед нами відкрився третій крок благодаті – зачаття святим Духом і вступ у Школу Христа, щоб взяти на себе Його ярмо і вчитися в Нього. Благодать далі супроводжувала нас. Скасувавши нашу участь у первісному гріху і недосконалості, благодать також подбала про наше перебування в Божій любові, відколи ми стали Новими Створіннями. “Нове Створіння” потребувало благодаті і милості, тому що воно має для свого вираження тільки “глиняну посудину”, крихку і схильну до гріха, слабкості і помилок.

Нове Створіння не може грішити самовільно, і в нього ніколи не було “первісного гріха”, але його може задушити стара природа, якщо

останній дозволити відродитися і повернути контроль. Бог визнає плоть мертвою і має справу тільки з Новим Створінням, яке ніколи не знало гріха і ніколи не могло любити гріх. Тим не менш, Нове Створіння несе відповідальність за свій земний намет, тіло, так само як людина несе відповідальність за поведінку свого собаки. Якщо вона знає, що собака злий, вона повинна надіти на нього намордник. Навіть якщо вона не заохочує погану поведінку собаки, вона все одно несе за нього відповідальність і відповідає за його безчинства. Так і Нове Створіння несе відповідальність за своє плотське тіло. Оскільки воно не може повністю контролювати думки, слова і вчинки, то провини неминучі. І з ними потрібно не тільки боротися, а й каятися в них – йти до Престолу Небесної Благодаті за прощенням. І тут знову звучить голос благодаті, що говорить про мир через Ісуса Христа Відкупителя, тому що Відкупитель за божественним улаштуванням є нашим Заступником. Як такий, Він здатний і готовий застосувати все, що може знадобитися, щоб виправити наші помилки внаслідок слабкостей або незнання. Так Божа благодать супроводжує нас до кінця шляху, надаючи допомогу на кожному кроці.

Але є деякі речі, які не відносяться до благодаті. Якщо виправдання, підстава для нашої жертви, є по благодаті, то принесення нашого тіла в живу жертву не є по благодаті. Знання про наші привілеї дається по благодаті, але жертвувати ми повинні з власної волі. Саме цей дух жертвовності і його прояв у душі вірності Богу і праведності Бог має намір винагородити участю з Відкупителем у Його царській славі, честі та безсмерті. У цьому ми є копіями дорогого Божого Сина. “А коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати”. Зверніть увагу на обіцяну нагороду: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною” (Об. 3: 21). “У білій [одежі] зо Мною ходитимуть, бо гідні вони” (Об. 3: 4). З іншого боку, можна з упевненістю сказати, що всі наші благословення і блага дані нам по Божій благодаті, тому що ми ніколи не змогли б заслужити жодного з них самі, тому що підстава всіх наших благословень, почесностей, слави і безсмертя спочиває на благодаті Бога в Христі, без Яких ми нічого не могли б зробити і були б нічим.

“НЕ ТОЙ ЮДЕЙ, ЩО Є НИМ НАЗОВНІ”

*“Бо не той юдей, що є ним назовні...
але той, що є юдей потаємно, духовно,
і обрізання серця...”
(Римлян 2: 28, 29).*

Ті, хто стверджує, що Церква знаходиться під Новою Угодою, а не під Угодою Авраама, символізованою Саррою, як каже апостол, спантеличені виразним пророцтвом Єремії (31: 31-33). У ньому чітко говориться про те, що постанова Нової Угоди призначена для дому Ізраїлю і дому Юди – десяти поколінь і двох поколінь юдейського народу. У подиві вони відповідають, що вони – юдеї, що всі християни – юдеї, і що пророцтво про Нову Угоду, отже, відноситься до них і доводить, що вона вже встановлена і вони користуються тим, що вона пропонує.

У відповідь ми просимо їх, перш за все, прочитати контекст з 27-го вірша до кінця розділу. Важко уявити собі настільки заплутаний і засліплений розум, який не в змозі бачити, що весь уривок відноситься до юдея – природного Ізраїлю. Тут немає ні найменшого посилання на духовний Ізраїль чи на духовні досвіди.

У відчаї вони цитують текст, наведений на початку цієї статті, на доказ того, що вони – юдеї і тому знаходяться у відносинах Нової Угоди з Богом. Але, як не сумно для них, вони переходять від одного невірної тлумачення до іншого! Якщо вони подивляться на контекст вищенаведеного тексту, то побачать, що він відноситься не до духовного, а до буквального Ізраїлю. Це частина аргументу св. Павла, який показує, що юдей не був виправданий через перебування під Угодою Закону, і що він міг бути виправданий тільки прийнявши Христа як свого Відкупителя від покарання Угоди Закону, викликаного його успадкованою недосконалістю. Зверніть увагу на аргументацію – вірші 17-24.

Кульмінація аргументу апостола знаходиться в наступному розділі (3: 9, 10) в словах: “То що ж? Маємо [ми, юдеї] перевагу [над поганами]? Анітрохи! Бо ж ми перед тим довели, що юдеї й геллени усі під гріхом [осудом], як написано: Нема праведного ані одного”. Дивіться подальший аргумент у віршах 19-29.

Св. Павло постійно доводив, що поганам не обов’язково ставати юдеями, щоб стати християнами, але що юдей повинен стати мертвим для Закону, а поганин – мертвим для гріха, щоб обидва стали одним у Христі Ісусі – християнами.

ЗВЕРНІТЬ УВАГУ НА ПОДАЛЬШЕ НЕПРАВИЛЬНЕ ТЛУМАЧЕННЯ

Поставмо цим збитим з пантелику братам кілька простих запитань, щоб вони і ми могли знати, де вони знаходяться у своєму запитанні, що вони – духовні юдеї.

Чи своє твердження, що вони є юдеями, вони роблять як “Нові Створіння в Христі”? “Так”, – відповідають вони. Тоді ми відповідаємо словами апостола: “Нема юдея, ні грека” у Христі. Крім того, Нова Угода пропонує реституцію і стосується тих, чий кам’яні серця повинні бути змінені на серця з плоті. Де ж тут духовна обітниця для юдея? Нова Угода [Закону] засудить кожну недосконалу особу, як засуджувала Стара Угода. “Ви бо не під Законом [Угодою Закону], а під благодаттю” (Рим. 6: 14).

“Ах, так – відповідають вони, – ми помилилися, заявивши, що ми – юдеї і перебуваємо під Новою Угодою як «Нові Створіння». Ми змінимо цю відповідь і скажемо, що як юдеї ми були виправдані під Новою Угодою, а потім стали «Новими Створіннями» і членами Христа під Авраамовою Угодою”.

Ви тільки посилюєте поганий аргумент, ще більше заплутуючи Писання. Буквальний юдей міг звільнитися від осуду Старої Угоди Закону тільки відмовившись від неї – померши для неї і ставши живим для Бога як член Христа. Яка користь для поганина в тому, щоб потрапити під іншу Угоду Закону, нову чи стару? Звичайно, ніякої!

Христос є Посередником Нової Угоди [Закону], щоб привести якомога більше з роду Адама назад до повної гармонії з Богом. Під час Євангельського віку Він закладає основу для Своєї великої праці, спершу чинячи задоволення за їхні гріхи. Невдовзі позаобразний День Примирення закінчиться, і буде учинено задоволення за гріхи світу. Після цього світ буде переданий Йому, і почнеться Його посередницьке

царювання. Його посередництво буде не для кожної особи окремо, а для світу в цілому. Він буде царювати, тобто посередничати протягом тисячі років, і тільки після їх закінчення передасть Отцю – Справедливості – тих, кого Йому вдасться підняти зі стану гріха і смерті. Протягом усього часу Його посередництва світ не матиме прямих відносин з Отцем, а тільки з Посередником Нової Угоди. Натомість Церква цього віку є виправдана і прийнята вірою, як

був Авраам, спираючись на “кров Христа”. Тоді, після посвячення бути “мертвими з Ним”, такі особи відразу вступають у відносини з Богом як “члени Тіла Христового”. Дяка Богу за нашу частку благословень під Авраамовою Угодою і за нашого славного Відкупителя-Заступника! І слава Богу за прийдешнє благословення світу під владою Відкупителя-Посередника!

R4586 (1910 p.)

ВИПРАВДАННЯ З ВІРИ І ДІЙСНЕ ВИПРАВДАННЯ

Господь через пророка сповістив, що Його послання буде викладене “заповідь на заповідь, правило на правило” (Іс. 28: 10). Деякі отримані нами запитання свідчать про те, що важлива тема Виправдання ще не повністю і чітко засвоєна усіма. Хоча найголовніше в цьому питанні – берегти серце, проте, нам слід використовувати кожну частинку знання, наданого нам Господом, щоб ми могли тримати голову в порядку, щоб ми могли дивитися на речі з Божественного погляду.

Можна дотримуватися вузького або широкого погляду на виправдання, і обидва вони будуть вірні. Наприклад, ми говоримо, що “Авраам виправдався вірою”, і це дійсно так. Однак це має на увазі три різні кроки, два з яких були кроками Авраама, а один – Господа. І останній ще повністю не здійснений. Бог покликав Авраама залишити Харан і піти в землю Ханаан, обіцяючи, що тоді він укладе з ним Угоду. Авраам повірив, коли вирушив з Харана, і продовжував вірити після того, як прийшов у Ханаан. Свого часу Бог уклав Угоду, як обіцяв був, запевнивши його, що “благословляться... в нащадках його всі племена землі”. Укладення цієї Угоди мало на увазі спілкування між Богом і Авраамом на підставі його виправдання вірою. Але Авраам у той час був виправданий не до людської досконалості і вічного життя, а лише до спілкування. Йому потрібно було йти далі, щоб показати, що в нього сильна віра. Після багатьох років випробування віри народився Ісак. Таким чином Авраам отримав доказ прихильності Господа і того, що обітниця виконається. Але він і далі не був виправданий до життя і людської досконалості. Через багато років після народження Ісака Бог піддав віру Авраама остаточному

випробуванню, сказавши: “Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди собі до краю Морія, і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі” (1 М. 22: 2).

Тільки після того, як Авраам показав абсолютну відданість свого серця, він міг бути визнаний Богом гідним “кращого воскресіння”, ніж решта людства – воскресіння до людської досконалості, – дійсного виправдання, дійсної правоти, тобто праведності. Навіть коли Авраам задовільно пройшов усі випробування, він все ще не міг бути дійсно виправданим, тобто стати дійсно досконалим, тому що його потрібно було викупити дорогоцінною кров’ю Христа. Як член сім’ї Адама, він перебував під смертним вироком, який потрібно було скасувати, перш ніж він міг бути дійсно виправданим до досконалості людського життя. Авраам виконав свою частину, яка отримала Божественне схвалення, але він повинен був чекати свого удосконалення, поки великий Посередник, Другий Адам, Голова і Тіло, не буде завершений і Нова Угода не буде запечатана з Авраамом і його природними нащадками, даючи їм земну реституцію і досконалість від їхнього Посередника (Євр. 11: 38-40).

Коли наш Господь Ісус під час Свого першого приходу помер, хтось міг би сказати: “Тепер Авраам і всі Стародавні Гідні виправдані”. Але це було б не зовсім вірно. Це було б правдою в такому ж значенні, як рятувальник хапає дитину, що майже потонула і є без свідомості. Хтось, побачивши це, міг би вигукнути: “Ура, дитину врятовано!” Однак насправді рятувальник мав би помістити дитину в човен і провести реанімацію, перш ніж дитина буде повністю врятована.

Навіть коли наш Господь Ісус “піднявся на висоту”, “щоб з’явитись тепер перед Божим лицем за нас”, і представив відшкодування за наші гріхи, як це зробив образний священик, окропивши кров’ю Примирення віко Вблагання, навіть тоді Авраам та інші Стародавні Гідні не були спасенні – не були дійсно виправдані, не стали дійсно праведні, законно праведні. Чому? Тому що дорогоцінна кров не була тоді застосована за Авраама та інших Стародавніх Гідних, ані за світ у цілому. Апостол каже, що він “з’явився тепер перед Божим лицем за нас”. Ми не шукаємо помилки в тих, хто збирає все докупи і загалом каже: “Христос помер за весь світ”. Ми від щирого серця згодні з цим. Він дійсно помер за весь світ у тому сенсі, що “свого часу” в Бога весь світ буде повною мірою мати користь від заслуги Його жертвовної смерті. Отже, повторимо: “Він ублагання [задоволення] за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу”. Його смерть мала своєю кінцевою метою не тільки скасування гріхів Церкви, але й, у кінцевому підсумку, скасування гріхів усього світу. Та коли Він піднявся на висоту, Він застосував її “за нас”, а не за світ. Як уже було показано, він знову застосує Свою Кров за гріхи всього світу в кінці цього Євангельського віку – цього позаобразного Дня Примирення.

Зверніть увагу на те, як чітко Святе Письмо робить різницю між класом Церкви (“Малою Черідкою” священиків і “Великою Громадою” позаобразних левитів) і рештою людства. “Ви”, “ми” і “нас” – це терміни, які Писання застосовує до тих, хто “покликаний” у цьому Євангельському віці бути учасниками з Христом у високому, небесному покликанні – знайти на духовному рівні, подібно ангелам. Вони “не від світу” і не називаються дітьми Христа, але “братами Його”, для яких він є Старшим Братом, – членами Христа, над якими Він є Головою, – класом Нареченої, для яких Він є Головою, Нареченим. Навпаки, Ізраїль і весь світ повинні отримати своє життя, а також реституційні права і досконалість від Христа, Посередника. Таким чином, наш Господь буде Отцем, Подавцем життя для світу. Він не є подавцем життя для Церкви, Його Нареченої, Його членів. Хоча ми були виправдані “через віру в кров Його” (Кул.), ми ніколи насправді не отримували від Нього земного життя і людської досконалість.

Ми отримали лише приписання земних життєвих прав з метою дозволити нам принести себе в “жертву живу, святу, приємну Богові”, щоб стати членами Тіла Христа, Посередника, Священика, Царя слави. “Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа... віродив нас [дав нове зачаття]”. Наше духовне зачаття, аналогічно зачаттю нашого Господа Ісуса з того ж джерела і з тієї ж причини (завдяки нашому послуху для жертвопринесення), стало прийнятним завдяки заслугі нашого великого Відкупителя.

Про Авраама, Ісака та Якова написано, що вони будуть дітьми Христа; вони отримають земне життя і його повні реституційні привілеї безпосередньо від Відкупителя – “свого часу”. Світ ще не отримав життя в якому-небудь сенсі. Тому апостол каже: “Увесь світ лежить у владі Злого” (WTV). Ісус, призначений Посередник між Богом і світом людства, ще не приступив до своєї праці для них. Вони повинні чекати, поки Він не завершить попередню працю “для нас” – зібрання вибраної Малої Черідки зі світу як Його “членів”, “Його Тіла”, Його Церкви.

Коли настане час для нашого Господа застосувати Свою заслугу за світ людства в цілому – за всіх, хто не входить у дім віри, “нас”, – Авраам і всі Стародавні Гідні становитимуть первоплоди на земному рівні. Їхнє виправдання стане дійсним, життєвим, завдяки “кращому воскресінню”, ніж те, яким буде насолоджуватися решта людства. Схвалені Господом у минулому, вони отримають реституцію миттєво, тоді як світ буде підніматися до цього рівня дійсного виправдання, тобто людської досконалість, більш повільними процесами Тисячолітнього віку. Але Стародавні Гідні, як і решта людства, досягнувши людської досконалість (дійсного виправдання), будуть дітьми Месії. “Замість батьків Твоїх будуть сини Твої, їх по цілій землі Ти поставиш володарями” (Пс. 45: 17). Послухаймо апостола: “Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали [дійсне виправдання до життя]” (Євр. 11: 38-40).

НАШЕ ВИПРАВДАННЯ ВІРОЮ

Як у дійсному виправданні Авраама є три кроки – два з них його власні і один Господній, так і в нашому виправданні ми можемо бачити три кроки. Як Авраам почув Божий заклик залишити дім свого батька, так і дім віри в

цьому Євангельському віці покликаний Богом залишити світ, навернутися, стати Його народом з такими переживаннями радості і печалі, які Він вважатиме найкращими для них. З того часу, як ми зробили перший крок (або навіть як діти тих, хто зробив крок послуху), ми були визнані виправданими вірою, як Авраам, коли він залишив Харан і увійшов у Ханаан. Але як він ще не був виправданий до життя, так і ми не були виправдані, поки не дійшли до пункту випробування і не довели свою вірність. Як віра Авраама була випробувана вимогою принести Ісака в жертву, так і наша віра і вірність були випробувані, коли ми почули звістку: “Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу”.

Наше виправдання вірою досі актуальне, але якщо після розумного періоду часу ми відмовляємося принести жертву, це показує, що наша віра була недостатньою, що наша вірність була недостатньою, що ми не змогли досягти славних речей, до яких були запрошені – що ми були недостойними. Апостол дає зрозуміти, що такі приймають Божу благодать надармо. Після закінчення розумного періоду часу їхнє виправдання до спілкування з Богом втрачається, а їхній мир і радість відповідно зменшуються. У них була можливість досягти великої милості, тобто високого поклику цього Євангельського віку, але вони не змогли скористатися нею. Їхні відносини з Богом після цього будуть такими ж, як і решти людства. Вони будуть залишені для того, щоб Відкупитель мав справу з ними під Новою Угодою, щоб Посередник благословив їх під владою Його Посередницького Царства.

Але деякі, які під час поклику цього Євангельського віку залишили світ, вступили у відносини з Богом через віру і були “виправдані вірою”, виявилися відважними до такої міри, що за прикладом Відкупителя повідавали свої тіла на живу жертву. Вони [R4575] “за часу вподобання” були прийняті і отримали божественне свідчення свого зачаття святим Духом до членства в Новому Створінні як Божі сини на духовному рівні, як члени Тіла Месії, Церкви. Вони не отримали дійсного виправдання – не стали дійсно доскональними, але всі їхні права на людську досконалість закінчилися, коли Бог прийняв їхню жертву. Їхнє умовне виправдання стало живим у момент посвячення. Під цим ми

маємо на увазі, що в цей момент Бог ставився до них так само, як ставився б, коли б вони, як Ісус, були дійсно “святі, незлобиви, невинні, відлучені від грішників”.

Давайте проілюструємо цю річ. Припустимо, що А _____ в якості винагорода передав Б _____ вексель з вимогою виплатити в Нью-Йорку чек на \$1000 у будь-який час до 1 січня 1910 року. Нехай цей вексель представляє виправдання вірою, яке ми отримуємо, увірвавши в Христа і залишивши світ і гріх. Чек у Нью-Йорку в ілюстрації представлятиме зачаття святим Духом до духовного синівства. Як чек може бути гарантований тільки передачею векселя, так і духовна природа стане нашою тільки через передачу всіх земних прав – наших власних і тих, які приписані нам Господом (не дані). Як вексель годиться для обміну на чек тільки в Нью-Йорку, так і наше виправдання годиться тільки для визначених цілей – для того, щоб ми могли “повідавати наші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові”. Як вексель втратить свою вартість, якщо не буде використаний до 1 січня, так і наше виправдання вірою втратить свою вартість, якщо не буде використане вчасно. Оскільки вчасно пред’явлений вексель забезпечить його власнику чек у Нью-Йорку, то це означає, що в цю мить він перестав бути справою віри і став дійсністю. Чек у Нью-Йорку представляв би зачаття святим Духом. Далі, переведення чека “свого часу” в готівку в банку ілюструвало би вчинення нашого покликання і вибрання міцним шляхом вірності до самої смерті, коли грошова вартість чека повністю переходить у нашу власність.

Той, хто після отримання чека в Нью-Йорку втратив би його або знищив, не міг би повернутися в банк і зажадати оригінал векселя. Так і ті, хто отримав зачаття святим Духом, якщо вони неправильно використовують його або повністю втратять його в Другій Смерті, не зможуть пред’явити Господу жодних претензій на людську реституцію. Їхня повна частка в заслужі Христа вже була їм надана, і “Христос... більше не вмирає”.

Ми показали різні риси виправдання вірою і необхідність у повному випробуванні послуху (перш ніж виправдана особа може бути прийнятною для Бога) чи то для “кращого воскресіння” до людської досконалості Стародавніх Гідних,

чи як підстава, як основа для прийняття Церкви до нової природи. Далі відзначимо, що якби наш Господь, піднявшись на висоту, з'явився перед лицем Бога за весь світ, а не тільки “за нас”, то весь світ був би приведений до відносин з Богом, як були і ми – відразу, а не в кінці тисячі років підняття. Та чи було б світу на користь таке скасування його минулих гріхів і таке представлення його Отцеві як недосконалих істот? Ми відповідаємо: ні. Користь від цього мали б не більше осіб, ніж мають зараз, тобто порівняно небагато.

Усі діти Адама – слабкі, недосконалі, і тільки ті з них, хто звернувся до Господа всім серцем, проявив віру і послух, можуть бути прийнятними для Нього – навіть через Христа. Відповідно, усі інші, мільярди, були б неприйнятними, і їхнє виправдання через заслугу Христа від первісних гріхів поставило б їх лише на нове випробування щодо вічного життя або вічної смерті. Вони були б засуджені як вороги Бога і праведності – не просто як вороги через злі вчинки плоті, які вони не могли контролювати, але вороги в серці, маючи “тілесні думки”, не підкорені Божій волі. Світ потребує чогось зовсім іншого, ніж те, що зараз даровано, по Божій благодаті, Церкві, дому віри. Блаженні наші очі, що бачать, і вуха, щочують, і серця, що бажають спілкування з Богом, інакше Він не прийняв би нас як живу жертву, не виправдав би через дорогоцінну кров і не освятив би через нашу Угоду смерті. Світ потребує того, що Бог приготував для нього:

(1) Сильного Царства, щоб розтрощити владу сатани і звільнити людство від його засліплюючого і поневолюючого впливу.

(2) Далі він потребує встановлення Царства праведності, яке б негайно давало нагороди і покарання.

(3) Він потребує також милосердного Первосвященника, Який буде не тільки співчутливий, але й матиме підтримку заслуги, застосованої в той час за світ, що дозволить передати людей під Його контроль, щоб підняти їх розумово, морально і фізично.

(4) Щоб виконати Господню обітницю, дану природному Ізраїлю, всі ці благословення Нової Угоди повинні досягти світу через Ізраїль.

(5) Це Посередницьке Царство почнеться в кінці цього Євангельського віку, коли всі члени

Тіла Христа будуть знайдені і прославлені. Тоді Нова Угода буде запроваджена з Ізраїлем через Стародавніх Гідних. Їхні гріхи будуть відшкодовані тією ж дорогоцінною кров'ю, яка зараз відшкодовує наші. В результаті, Стародавні Гідні вийдуть досконалими, і до них зберуться не тільки їхні ізраїльські одноплемінники, але й усі народи. “І це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні” (Рим. 11: 27; Єр. 31: 33). Содома і Самарія, і всі народи будуть віддані їм за дочок, але не на основі Старої Угоди Закону, а Нової Угоди Закону (Єз. 16: 60-63).

При новому устрої Нової Угоди і устрої Тисячолітнього Царства (під владою позаобразного Мойсея, Посередника Нової Угоди), Закон вийде від гори Сіон (Духовного Ізраїлю) і Слово Господнє з Єрусалима (природного Ізраїлю). Результатом будуть дивовижні благословення – розумовий, моральний і фізичний підйом, позбавлення від шкідників, усунення хвороб і т. ін. Буде покладено початок святій дорозі, і благословення Господа наповнять цілу землю. Багато народів усвідомлять це, візьмуть до уваги і запрагнуть розділити ці земні блага з Ізраїлем. Але Нова Угода буде укладена тільки з Ізраїлем. І єдиний спосіб, яким інші народи зможуть отримати частку в цих реституційних милостях – це стати ізраїльтянами, стати підлеглими законам, правилам і дисципліні Нової Угоди. Благословення реституції будуть настільки привабливими, що читаємо: “І підуть численні народи та й скажуть: Ходіть та зберімось на гору Господню... і доріг Своїх Він нас навчить [а також юдеїв], і ми підемо [як і вони] стежками Його” (Іс. 2: 3).

Таким чином, свята дорога буде відкрита через Ізраїль і Стародавніх Гідних, через Нову Угоду, укладену з ними. Ця свята дорога буде вести від недосконалості до досконалості, виправдання, реституції всього, втраченого в Адамі і відкупленого на Голгофі. Поступово, так само як голод змусив єгиптян іти до Йосипа по хліб життя, тисячолітні умови змусять усі народи йти до Ізраїлю, щоб здобути досконалість і вічне життя.

Виправдання Тисячолітнього віку буде не виправданням з віри, а дійсним виправданням, здобутим поступово в умовах Нової Угоди: “Виконуй і живи», а також в умовах милосердного забезпечення, влаштованого через Посередника

цієї Нової Угоди. Під час Посередницького Царювання всі, хто відмовиться прийти до згоди з улаштуваннями Царства, не отримають, перш за все, особливих благословень, які в той час будуть дані охочим і слухняним; і вони, наповняючи на своїй неправильній поведінці, остаточно будуть відтяти в Другій Смерті без надії на відновлення. Із завершенням Тисячоліття все людство досягне стану дійсного виправдання, досконалості через заслугу Христа, застосовану Ним як Посередником Нової Угоди через Ізраїль. І весь світ людства, вдосконалений у той час, буде ізраїльтянами, так само, як усі національності приїжджають до Сполучених Штатів і стають тут громадянами. Таким чином, усі народи протягом Тисячоліття поступово полинуть до Ізраїлю і підкоряться уставам Нової Угоди, стаючи ізраїльтянами на земному рівні.

Коли наш Господь у кінці Свого Посередницького Царства передасть контроль Богу, Отцю, Він передасть тільки ізраїльтян – насіння Авраама, як написано: “Отцем багатьох народів Я поставив тебе”; “І буде число Ізраїлевих синів

[своїм багатомільйонним] як морський пісок” (Ос. 1: 10). Пізніше ця безліч нащадків Авраама, передана Отцеві досконалою і повністю здатною дотримуватися Божественного Закону (без будь-яких поблажок), буде випробувана шляхом звільнення сатани на короткий час. Противник вийде на ширину землі, щоб обманути всіх, а число всіх буде “як морський пісок”. Скільки з них виявляться невірними і потраплять у пастку, яку противнику буде дозволено розставити для них, не вказано, але Бог не прийме нікого повністю і остаточно у вічне життя без попереднього випробування їхньої вірності Йому і принципам Його праведності. Одним з таких випробувань, які Він дає Церкві в даний час (випробовуючи нас, однак, не по плоті, а по духу, за намірами серця), є наш послух Його Слову і Провидінню. Тільки покірні пройдуть перевірку. Усі горді, зарозумілі і самолюбні будуть відкинуті. “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив” (1 Петр. 5: 6).

R4574 (1910 p.)

ГІДНІ Й НЕГІДНІ АМБІЦІЇ МАТВІЯ 6: 19-34

Заголовний текст:

*“Шукайте ж найперш Царства Божого
й правди Його,
а все це вам додасться”.*

Великий Учитель не вчив екстравагантності. Він був енергійний у справах Отця і навчав Своїх послідовників “у ревності не лінуватися, духом палати, служити Господеві”. Проте Його вчення в цьому уроці полягає в тому, що наша енергія не повинна приймати егоїстичної форми накопичення земних скарбів. Замість цього ми повинні накопичувати небесні скарби. Незважаючи на згадку [R4567] про міль, іржу і злодіїв, що нищать земні скарби, ми розуміємо Його вчення скоріше на вищому рівні, хоча сам принцип досить широкий. Усі погодяться, що було б безглуздо збирати одяг або їжу для майбутніх потреб, за винятком особливих обставин. Але можна скарбувати золото, або гроші в банку, або облігації, або акції, або добувати ферму до ферми чи будинок до будинку, і тут діє той самий принцип.

Хоча ні моль не може торкнутися банківського рахунку, ні іржа не може пошкодити золото, ні злодії не можуть вкрасти право власності на майно, принцип залишається той самий. Скарби будь-якого роду можуть втратити свою цінність, і вони дійсно втрачають свою цінність для нас, коли ми вмираємо, а то й раніше. Смерть, тління торкається всього земного в нинішніх умовах, як би ретельно і продумано його не забезпечували. “Я вийшов нагий із утроби матері своєї, і нагий повернусь туди” (Йов. 1: 21). Розумні люди в цілому згодні з тим, що Бог передбачив майбутнє життя за межами могили, і це життя можна отримати на ранок воскресіння. Святе Письмо вчить, що ступінь нашого благословення в той час буде залежати від поведінки в нинішньому житті. Саме цей момент Великий Учитель підкреслив у сьогоднішньому дослідженні. Всі тверезі розуми згодні з тим, що це логічно.

Давайте не будемо дотримуватися крайніх поглядів, як це роблять деякі. Не подумайте, що Учитель говорив, що людям не варто розумно піклуватися про власний затишок і що вони не

можуть залежати від благодійності в старості. Не подумайте, що Він мав на увазі, що батьки повинні нехтувати своїми обов'язками по відношенню до членів своєї сім'ї, які від них залежні. Біблія ясно вчить, що “коли ж хто про своїх... не дбає, той... гірший від невірного”. Отже правильна думка в тому, що слід економити і, як висловлюється св. Павло, “відкладати собі” для власних майбутніх потреб або для того, щоб подати іншим, нужденним. Божий народ повинен бути ощадливим, уникати боргів, бути “передбачливим” і мати певний запас коштів.

Але земні речі не повинні бути скарбами їхньої душі, а тільки їхніми слугами, зручностями – завжди готовими до вжитку, у будь-якій крайності, відкрито, від щирого серця. Той, хто дотримується цієї поведінки, рідко матиме велике земне багатство. Тільки зробивши багатство скарбом і поклавши на нього непомірні надії, людина може стати скнарою або багачем. Звернення своїх почуттів до того, що вгорі, означає таке вільне поводження з земними багатствами, яке перешкоджало б накопиченню або збереженню великого багатства.

Слово Учителя говорить, що той, хто звертає свої почуття до земних скарбів, стає жалюгідним, егоїстичним, земним, тоді як той, хто звертає їх до того, що вгорі, такою ж мірою стає небесним, духовним, благословенним, щедрим. У нас двоє очей, і якщо вони не будуть правильно налаштовані одне відносно одного, наше бачення речей буде спотвореним. Тому ми прагнемо виправити цю складність, щоб отримати правильний погляд на речі. Так і з очима нашого розуміння. Вони дивляться як на сьогодні, так і на майбутнє, мають як земне, так і небесне бачення. Важливо правильно налаштувати їх, щоб ми могли бачити речі в їхньому істинному світлі – бачити велику цінність майбутнього життя в порівнянні з теперішнім і, відповідно, бути веденими до того, щоб звертатися [R4567] туди почуттями нашого серця і в цілому мудро збалансовувати всі інтереси життя.

Як у природному тілі очі можуть потемніти або осліпнути, так і з нашими очима розуміння. І якщо ця сліпота прийде на нас після того, як ми свого часу бачили і насолоджувалися Божественною обітницею, то в нашому випадку справи будуть ще більш плачевними. Якою великою буде ця темрява!

Ще один урок для нас у тому ж дусі. Служіння мамоні поблагословить нас у теперішньому житті, але зашкодить нашим майбутнім інтересам. Натомість служіння Богу підготує нас до майбутнього впливу. І хоча послух Богу може коштувати нам втрати гріховних задовольень і деяких законних мирських благословень у теперішньому часі, проте він вже навіть зараз є благословенням для вірних слуг Бога і праведності. Крім того, є славна перспектива на майбутнє. Однак нам необхідно зробити вибір між двома панамі. Ми не можемо служити обом. Ми не можемо отримати нагороду від обох. Як Ісус Навин, так і ми повинні вирішити: “А я та дім мій будемо служити Господеві”.

Учитель закликає нас доручити всі наші інтереси Богу і повністю вирішити бути слухняними Йому в міру наших здібностей, а потім збагнути, що Божественна турбота, яка є над усім створінням, проявляється особливо над нами, тому що ми вступили в особливі відносини з Ним на основі Його обітниць. Такі особи не повинні турбуватися про свої земні справи, але можуть довірити всі свої інтереси Небесному Отцю. Наше вічне життя варте більше, ніж їжа і одяг нинішнього життя. Якщо ми мудрі, то будемо шукати майбутнього життя за всяку ціну, будь-якою жертвою нинішнього життя.

Що стосується здатності нашого Небесного Отця подбати про наші інтереси, то ми повинні бачити прояви Його сили, мудрості і благодаті в природі, Його турботу про небесних птахів і польові лілії. Ми повинні розуміти, що Він має також силу подбати про наші найкращі інтереси, тому віра повинна твердо довіряти йому, незважаючи ні на що. Припустимо, ми невеликого зросту і схильні переживати, як нам підросли? Тоді давайте усвідомимо всю свою незначність і радше звернемося до Господа про те, що стосується як теперішнього, так і майбутнього життя. Будьмо старанні в служінні Йому, залишаючи всі наші нинішні хвилювання, а також майбутні нагороди Його мудрості, любові і сили.

Чи повинні ми вважати, що Бог, який піклується про лілії і птахів, не подбає ще більше про нас, відколи ми стали Його дітьми через віру в Христа і посвячення нашого життя? Давайте ж відкинемо всі тривожні думки про їжу і одяг і про все, що пов'язане з ними, про що турбується весь світ. Бути без турбот не означає бути

без належної уваги і старанності, щоб знайти роботу і виконувати її. Але наш Отець краще за нас знає, чого ми дійсно потребуємо, і віра полягає не тільки в тому, щоб довіряти Йому, але й приймати те, що Він дає, як відповідне нашим найкращим інтересам.

Наше головне завдання як послідовників Христа – намагатися отримати частку в Божому Царстві разом з нашим дорогим Відкупителем, частку в Тисячолітньому Царстві як Наречена

Христа, яка буде сидіти з Ним на Його славному престолі для благословення і піднесення світу. У нас є запевнення нашого Учителя, що той, хто дотримується цього шляху, робить мудро, і Бог дбатиме про його земні інтереси, про його найвище благополуччя. Якщо так робити, то наше життя увінчається миром, радістю і відпочинком у Господі, який Він обіцяв у Своєму Слові тим, хто довіряє Йому.

R4566 (1910 p.)

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО МАТВІЯ 7: 1-12

Заголовний текст:

“Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки”.

“Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”. Можливо, вченням, найближчим до цього Золотого Правил, була максима, яку приписують Конфуцію: “Не роби іншим того, чого не хотів би, щоб вони робили тобі”. Це останнє – велике вчення, але воно значно поступається першому, більш піднесеному. Християни не повинні бути налаштовані негативно, а лише позитивно. Вони не тільки повинні слідувати критеріям інших, але й самі повинні встановлювати критерії; вони повинні піднімати Господній критерій-прапор перед людьми. Послідовники Ісуса не повинні казати: “Ми будемо намагатися триматися в рамках людського закону”, але радше: “Ми будемо жити, наскільки це можливо, відповідно до Божественного Закону, адже людський закон представляє критерій більшості занепалях людей, а не Божественний критерій”.

Наш Спаситель говорить, що ми будемо випробувані щодо нашої любові до Бога і нашого ближнього. Бог забезпечив заслугою жертви Христа прощення наших минулих гріхів і тепер хоче, щоб ми, Його діти, засвоїли урок милосердя, доброти і прощення по відношенню до інших. Тому Він говорить, що наскільки ми виявляємо доброзичливість до інших, настільки ми повинні очікувати Його доброзичливості до наших слабкостей і недоліків. У цьому діяний принцип справедливості. Той, хто проявляє доброту і прощення до інших, показує наявність любові в панівній, домінуючій мірі. А “любов – виконання Закону”. Отже, таких

можна сприймати, немовби вони досконалі, тому що їхня поведінка по відношенню до інших свідчить, що їхнє серце є в належному стані, керується любов'ю, а недоліки, які ведуть до їхніх провин, є всього лиш слабкостями плоті, які можна пробачити, бо вони не є від серця.

З такого погляду, як християни повинні судити один одного щодо мотивів, намірів тощо? Зрозуміло, якомога більш поблажливо! Як вони повинні оцінювати старання один одного? Звичайно ж, якомога більш великодушно! Як вони повинні дивитися на недоліки брата? Хіба їхнє співчуття не посприє тому, що його вади будуть здаватися меншими в їхній оцінці? І чи не будуть їхні власні недоліки більш помітні для них самих? Звичайно, такі особи будуть більше піклуватися про те, щоб прибрати колоду з власного ока, ніж про те, щоб допомогти братові звільнитися від скалки або меншої вади, що турбує його. Тому ми можемо припустити, що той, хто постійно шукає помилки в інших, хто бачить великі вади в інших і не бачить жодної в собі, сліпий до власних недоліків або ж лицемірить. Це слова Учителя.

Тим не менше, ми повинні робити різницю. Не всі є братами у Христі, зачатими святим Духом. З цієї решти деякі так чи інакше розумово обмежені. Тому спілкуючись з різними класами людей (в. 6), ми повинні уникати представляти найбільш святі і дорогоцінні речі нашої релігії тим, хто не в змозі оцінити або зрозуміти їх. Вони, безсумнівно, [R4568] будуть обурюватися і заподіювати нам шкоду. Навпаки, ми повинні бути мудрі, як змії, у представленні Правди і безвинні, як голубки. Ми повинні сповіщати багатства Божої благодаті тим, хто має вуха, щоб чути.

Усі посвячені послідовники Ісуса повинні вільно приходити в Його Імені до Престолу благодаті і просити про те, чого вони потребують – про те, що обіцяно вірним у Божому Слові. Ми повинні шукати це, і ми знайдемо це. Стукаючи, ми отримаємо божественні благословення, які відкриються перед нами.

Подумайте, як цей принцип розповсюджений навіть серед занепалялого людства. Якби у батька попросили рибу, чи дав би він замість неї змію? Якби попросили хліба, чи дав би він камінь? Звичайно ж, ні! А якщо так, то що ми скажемо про нашого Небесного Батька? Хіба він не буде ще більш готовий дати Своїм дітям, які просять Його? Він дійсно дав нам багато благословень без прохання, але деякі з найголовніших Своїх милостей Він утримує, поки ми не попросимо, тому що таким чином Він наблизить нас до Себе і краще підготує до благословень, які Він готовий дарувати.

В іншому місці Учитель говорить, що благо, яке Отцю особливо до вподоби дарувати, – це Його святий Дух. Це надзвичайно важлива річ, адже тільки коли ми його здобудемо, коли ми набудемо розум, вдачу Бога і нашого Господа Ісуса Христа, ми будемо придатні для місця в славному Тисячолітньому Царстві, в яке ми були запрошені. Його святий Дух проявляється в нас

покрою, добротою, терпінням, довготерпінням, братньою добротою – любов'ю.

Заголовним текстом нашого дослідження є вірш 12: “Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки”. Усі вимоги Божого Закону коротко зібрані в цьому Золотому Правилі. Однак у християнина є додаткова вимога – Господня “Нова Заповідь”. Щоб досягти співспадкоємства з Відкупителем у Його Царстві, ми повинні “любити один одного”, як наш Відкупитель полюбив нас, – аж до самопожертви, до самої смерті. “І ми мусимо класти душі за братів” (1 Ів. 3: 16).

Ми справді будемо раді, якщо всі наші читачі вирішать дотримуватися Золотого Правила в усіх життєвих справах; але ми не можемо сподіватися, що вони так зроблять, тому що ми не можемо сподіватися, що всі вони повністю посвячені Богу. Ніщо, крім повної відданості Господу і настановам у Школі Христа, не дозволить чоловікові або жінці жити відповідно до цього Золотого Правила. Тільки завдяки допоміжній благодаті Великого Учителя ми можемо досягти цього правила, навіть у посвяченому серці. Тому ми закликаємо, щоб посвячені дотримувалися цього правила і “Нової Заповіді», і щоб інші вчинили посвячення.

R4567 (1910 p.)

ПРОЩЕННЯ І ЗЛІСТЬ

*“Прощаючи один одному, як і Бог
через Христа вам простив”
(Ефесян 4: 32).*

Дух прощення – це частина духа любові, частина Божого Духа, святого Духа, вдачі. Це дух Правди, прищеплений Божим Словом. Таким чином, він протилежний духу злоби, який є частиною злого духа, вдачі, звичного для людей в їхньому занепалялому стані, – духа, вдачі світу.

Дух прощення споріднений с духом любові, радості, миру, покори, терпіння, братерської доброти, благочестя. Дух злоби пов'язаний з гнівом, лихослів'ям, наклепом, люттю, заздрістю, ненавистю і всіма ділами (занепалялої) плоти й диявола.

Визнаючи ці два духи у світлі Божого Слова, Його народ, безсумнівно, повинен мати бажання і прагнення щораз більше культивувати вдачу

прощати – дух готовності, бажання прощати, вважаючи за краще, щоб порушник з покаєнням навернувся від свого злого шляху на шлях праведності, – і готовність за таких умов з радістю прийняти його знову до спілкування.

Однак у цьому питанні, як і в будь-якому іншому, іноді зустрічаються крайні і небіблійні погляди. Деякі вважають, через своє бажання якомога далі відійти від духа, не здатного прощати, тобто від духа злоби, що правильним слід вважати найбільш крайній з можливих поглядів. У результаті деякі постійно докоряють себе за те, що не можуть пробачити тих, хто не покався, хто не попросив вибачення і не приніс плодів (свідчень), що вказують на покаєння.

Це результат гріхопадіння. Людські судження стали хибними, так що іноді нам створює труднощі дізнатися, як і де провести межу для свого

серця і поведінки. І тут нам на допомогу приходять Бог. Він знає: Його розум, Його судження, а не наші власні недосконалі судження, повинні бути нашим путівником, нашим критерієм. Його Слово виражає нам Його розум (дух, вдачу) у цій і будь-якій іншій справі. Якщо ми приймаємо і використовуємо його замість наших власних недосконалих суджень, ми, як сказано, маємо “дух... здорового розуму”.

Давайте вивчимо і приймемо в якості нашого власного духа Дух Божого здорового розуму в цьому питанні прощення, відкинувши як помилкове все, що наші власні розбещені судження могли приймати раніше. Дотримуючись вказівок тексту, наведеного на початку цієї статті, ми навчимося прощати так, як прощає Бог.

(1) Наш дух (вдача) прощати кого-небудь повинен бути від щирого серця, продиктований духом любові і братерської доброти. Це не повинно бути прощення, здобуте від нас примусом, численними закликами, жалістю до страждань і смутку того, хто вчинив зло. Воно повинно зберігатися в наших серцях, готове вилитися на кривдника, як тільки він покається і дасть розумний доказ своєї щирості. Бог чекає, щоб проявити милосердя, бажає пробачити грішників, і таким має бути наше ставлення до тих, хто провиняється проти нас. Але Бог завжди чекає покаяння і ніколи не дарує Свого прощення тим, хто не кається, і не приймає їх до спілкування як друзів.

Дійсно, Він полюбив нас, коли ми були ще грішниками (Ів. 3: 16; Рим. 5: 8), і робить добро навіть невдячним, даючи всім сонячне світло, дощ і їжу, але це любов з жалю, а не любов дружніх взаємин, не любов спілкування. Це – співчутлива любов благодійника. І ми також повинні мати цю любов, повну жалю, навіть до наших ворогів. Ми повинні любити наших ворогів і робити добро тим, хто нас переслідує. Але для нас, як і для Бога, це не може бути чимось більшим, ніж любов, повна жалю: це не може бути любов спілкування, “бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою?”. Проте, хоча ми не можемо мати жодного спілкування з неплідними ділами темряви, але повинні докоряти їх (Еф. 5: 11), ми все ж можемо мати доброзичливість серця, яка не дозволить навіть ворогові загинути від голоду. “Отож, як твій ворог голодний, нагодуй

його” і т. д. Роблячи так, ми наслідуюмо нашого Небесного Отця, Який милостивий навіть до невдячних і озлоблених. [R1694]

(2) Те, як хутко або з якою готовністю Бог пробачить і прийме до спілкування, залежить від міри світла і прихильності, проти яких скоєно гріх. До нетямущих, які не знають Його характеру, Він посилає Своїх дітей як послів – євангелістів, розповсюджувачів і т. п., щоб розповісти їм про Свою любов і готовність пробачити їхні гріхи через Христа. Але в якій мірі хтось скуштував доброго Божого Слова, став причасником святого Духа і т. д., але навмисне згрішив проти світла й знання (Євр. 6: 4-6; 10: 26-31), у тій же мірі Бог зволікає з прощенням і не прийме таких назад до спілкування, поки вони не покажуть учинки, які доводять щирість їхнього покаяння. Бог запевняє нас, що є ступінь навмисного гріха проти повного світла і здібностей, яку Він ніколи не простить: “Є й гріх на смерть, не про нього кажу, щоб ви молилися” (1 Ів. 5: 16).

У цьому ми також повинні копіювати нашого Небесного Отця. Ми повинні бути готові пробачити промахи і помилки як буквального, так і духовного дитячого стану, і до всіх слабких і недосвідчених, ще перш, ніж вони попросять, ми повинні проявляти готовність пробачити. А щодо тих, хто провинився проти нас, наша готовність пробачити повинна бути пропорційною незнанню і відсутності умислу й злоби з боку того, хто провинився. Якщо чинниками провини були злоба, зловмисність і знання, то наш обов'язок – бути відповідною мірою повільними в прощенні і, відповідно, вимагати більш тривалих і переконливих доказів каяття.

Це все, на що ми можемо піти. Хоча ми можемо вирішити, яким буде гріх на смерть проти Бога (1 Ів. 5: 16), проте ми не можемо прийти до висновку, що будь-яка провинна проти нас непростима. Проти нас не повинно бути непростимих гріхів. Наше недосконале знання, як і наші недосконалі судження, не дозволяють на таке рішення. Тому наш Господь сказав: “Коли провиниться твій брат, докори йому, а коли він покається, то вибач йому. І хоча б сім раз денно він провинивсь проти тебе, і сім раз звернувся до тебе, говорячи: Каюся, вибач йому!”. Петро сказав: “Господи, скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз? Ісус промовляє до нього: Не

кажу тобі до семи раз, але аж до сорока раз по семи” (Лк. 17: 3, 4; Мт. 18: 21, 22).

З цих віршів видно, що деякі з Божого народу роблять помилку, прощаючи тих, хто провинився, ще перш, ніж вони покаються. Господь наказує нам докорити винного і не прощати, поки він не навернеться і не покається, і також наказує прощати від щирого серця, коли він навернеться і покається. І якщо він провиниться сорок разів по сім, йому слід докорити стільки ж разів (чи то словом, чи поведінкою, чи тим і іншим), і так само часто йому слід каятися словами і навертатися у своїй поведінці.

Вимагати меншого, ніж це, означає проявляти непослух вказівкам Учителя і завдавати шкоди порушнику, даючи йому нечіткі уявлення про його обов’язки. Відсутність строгої справедливості в цьому відношенні з боку Божого народу часто шкодила їхнім дітям, у той час як правильний прояв справедливості з прощенням на правильній підставі допомагав би цим дітям краще зрозуміти Боже ставлення, не дозволяючи їм сподіватися на Його прихильність, хіба що після повного каяття, а також спокушати божественну милість гріхом проти знання.

Але якщо деякі потребують виправлення свого серця і поведінки, як зазначено вище, то ще більша кількість, ймовірно, потребує остерігатися духа, який не бажає прощати. Такі особи повинні пам’ятати, що Ісус Христос по Божій благодаті скуштував смерть за кожну людину – заплатив ціну за природну, успадковану недосконалість кожної людини, – і розуміти, що якщо Бог може прийняти цю викупну ціну як повне задоволення за всі гріхи, окрім умисних гріхів або умисної частини гріхів, то і ми можемо і повинні так робити. І всі, хто має Божий дух, або вдачу, вважатимуть тих, хто чинить погане, відповідальними лише за їхню навмисну частку в гріхах і будуть готові пробачити і швидко обминути все, що відноситься до Адамової зіпсованості, у чому вони справді розкаялися і чого згодом намагалися уникати.

Нехай такі пам’ятають слова: “Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої”. Врахуйте, що ми, хто приймає жертву нашого Господа Ісуса як жертву за гріхи всього світу, повинні також, якщо будемо вірними й справедливими, прощати тих, хто

провинився проти нас, якщо вони це визнають і каються як перед нами, так і перед Богом, тому що Ісус заплатив усі їхні борги.

Тому справедливість вимагає від усіх, хто довіряє заслугі жертви Христа як основі свого прощення, визнавати цю дорогоцінну кров як покриття усякого Адамового незнання і слабкостей. І Господь запевняє нас, що якщо ми не пробачимо тих, хто завинив проти нас (коли вони каються), то і Він не простить нас, коли ми покаємося.

Більше того, наше прощення має бути від щирого серця (Мт. 18: 35), а не прощенням устами і з ненавистю в серці. Того, хто підлягає прощенню, можна деякий час тримати на відстані, щоб переконатися в щирості його каяття. Та як тільки в нас з’явиться вагома підстава вірити його щирості, ми повинні негайно і від щирого серця пробачити його, і серце, що має дух або бажання прощати, завжди буде раде це зробити. Тривалість часу, протягом якого ми можемо триматися осторонь від того, хто помиляється, повинна вимірюватися нашою готовністю до того, щоб наш Небесний Отець тримався осторонь від нас, коли ми провиняємось проти Нього. Таке Божественне правило Господньої молитви. Однак навіть тоді, незважаючи на повне і від щирого серця прощення, ми не можемо повернути такого до того ж відповідального становища, якого він позбувся, поки не побачимо в ньому розвиток більш сильного і вірного характеру. Це не означає відсутність повного прощення, а лише належну обережність – не тільки для нашого власного захисту, але й для блага винного і його захисту від занадто великої спокуси того ж роду.

Ми не знаходимо у Святому Письмі жодної згадки про прощення з боку Бога без вимоги каяття. Уривок, який говорить “Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони” (Лк. 23: 34), можна було б вважати таким, що відноситься до прощення без покаєння, але ці слова не зустрічаються в найдавніших грецьких манускриптах – Синайському і Ватиканському.

Ось ще один уривок, який часто розуміють неправильно: “Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара, та тут ізгадаєш, що брат твій щось має на тебе, залиши отут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом

своїм [відшкодує збитки], і тоді повертайся, і принось свого дара” (Мт. 5: 23, 24).

Слід зазначити, що мова йде не про брата, проти якого скоєно провину, а про брата, який скоїв провину. Він повинен залишити приношення

свого дару або молитви, поки не виправить зло в стосунку до брата, яке, як він усвідомлює, заподіяв йому словом чи ділом. Тільки тоді його приношення буде прийнятним для Бога.

R1693 (1894 p.), R4560 (1910 p.)

ЗЦІЛЕННЯ ВСІЛЯКИХ ХВОРОБ МАТВІЯ 8: 2-17

Заголовний текст:

*“Він узяв наші немочі і недуги поніс”
(вірш 17).*

Хоча Великий Учитель зцілював усілякі хвороби, помилково вважати, що це становило Його місію в цілому або одну з її найважливіших рис. Ці зцілення відбувалися з потрійною метою:

(1) щоб привернути увагу до Його послання;

(2) щоб бути ілюстрацією Його великої праці в майбутньому, коли в силі і славі Царства Він зцілить усі хвороби, повністю піднімаючи людство з умов гріха і смерті;

(3) щоб вони були випробуванням вірності Учителя Його Обітниці Посвячення. Протягом усього Свого служіння зцілення Він віддавав Своє життя, так що після трьох з половиною років служіння Досконалий настільки виснажив Свої життєві сили, що не міг нести хрест, як це робили розбійники поруч. Таким чином, Його велика жертва була частково принесена ще до того, як Він прийшов на Голгофу, де вона “виконалася”. Таким чином, наш Господь виконував чудеса, як говорить пророк, власною ціною, власною жертвою: “Він узяв наші немочі і недуги поніс”. Кожне зроблене зцілення відповідною мірою зменшувало життєві сили Господа. Тому ми читаємо, що “від Нього виходила сила [життєва сила] і всіх вздоровляла” (Лк. 6: 19).

Проказа, дуже поширена на Сході, використовується у Святому Письмі символічно, щоб представляти гріх, а очищення від неї – щоб представляти очищення від гріха. Вона вважалася невиліковною, і тому зцілення її нашим Господом продемонструвало Його надприродну силу. У даному випадку, як і в інших, Ісус велів особливо не розголошувати це чудо в народі, так як це зробило б Його занадто популярним, адже в деяких випадках це привело до вимоги, щоб Його визнали царем. Але Він наказав, щоб

про чудо належним чином повідомили первосвященника. Такою була вимога Закону. Крім того, Ісус бажав, щоб його чудеса були “на свідчення їм” – тим, хто сидів на сидінні Мойсеєвому як правителі народу і хто в кінцевому підсумку виніс Йому вирок. Вони, принаймні, повинні були знати про Його чудеса

Від римських вояків не можна було очікувати особливої релігійності, проте наш Господь свідчив про того, чийого слугу він зцілив, що його віра була більшою, ніж він знайшов серед ізраїльтян. Римлянин просив милості для свого слуги, і коли наш Господь пообіцяв прийти до нього додому, щоб зцілити слугу, сотник відповів Господу, що відвідування абсолютно зайве, і він буде повністю задоволений, якщо Господь вимовить слово для зцілення. Ісус відпустив сотника зі словами: “Іди, і як повірив ти, нехай так тобі й станеться”. Його слуга був зцілений.

У цих словах є урок для нас: здібності нашого Господа були безмежні. І Його благословення для нас пропорційні нашій готовності прийняти їх вірою, бо “догодити без віри [Богу] не можна”. А ті, хто не може проявити віру, не можуть розділити благословень, пропонуваних євангельським покликком, і повинні чекати начних проявів Тисячолітнього Царства.

Ці обставини послужили текстом, і Господь пророчо сповістив те, що, мабуть, здалося особливим його слухачам – що багато хто прийдуть зі сходу і заходу (погани) і будуть разом з Авраамом, Ісаком і Яковом у Царстві, тоді як ізраїльтяни будуть вигнані геть від Божої милості в зовнішню темряву немилості і будуть там терпіти лихо. “Зовнішня темрява” Божої немилості була над ними особливо після зруйнування Єрусалима.

Юдеї повною мірою очікували встановлення Тисячолітнього Царства, але припускали, що ніхто, крім юдеїв, не буде в ньому або з нього.

Ядро класу Царства було [R4577] юдейським – з дня П'ятидесятниці протягом трьох з половиною років до того часу, коли Корнилій був прийнятий як перший поганин. Відтоді “середня перегорожня стіна” (Кул.) між юдеєм і поганином, яка раніше перешкоджала останньому повною мірою користуватися Божими благами, була розвалена. Протягом вісімнадцяти століть Господь збирав, тобто “кликав” учнів з усіх народів. Вірні з них становитимуть клас Царства. Разом з ними Авраам, Ісак і Яків займуть почесне місце для благословення знову зібраного Ізраїлю і через нього всіх племен землі під час Тисячоліття, яке, віримо, незабаром стане видимим.

Хоча вірні юдеї розділять це Царство, народ в цілому був відкинутий від Божественної милості і потрапив у “зовнішню темряву” – ту саму темряву, яка вкривала поган, увесь світ. Вони плакали і скреготали зубами вісімнадцять століть і, згідно з Писанням, будуть страждати

ще, перш ніж настане час, коли Бог милостиво простить їхній гріх, врятує їх від національної сліпоти і зробить, у зв'язку з Тисячолітнім Царством, Своїми знаряддями для благословення всіх племен землі.

Спаситель ніколи не робив чуда зцілення над кимось зі Своїх учнів. Те ж саме можна сказати і про зцілення апостолами: всі благословення зцілення були над тими, хто був осторонь учнівства. Це сталося тому, що “поклик” учнів був не до людської досконалості, реституції і здоров'я, а до самозречення, самопожертви до самої смерті. Їхні благословення і привілеї, що перевершують благословення і привілеї світу, були духовними. Пробудження Лазаря і Сарни не було порушенням цього правила, як і зцілення тещі Петра, тому що в нас немає доказів того, що вона була віруючою і ученицею.

R4576 (1910 р.)

“У ВСЯКОМУ ОБМАНІ БЕЗЗАКОННЯ”

*“Із зусиллями сатани в усякій силі,
і знаменах, і чудесах брехні,
і у всякому обмані беззаконня серед тих,
хто гине, за те, що вони не прийняли
любви Правди, щоб їм спастися.
І тому Бог пошле їм дію омани,
щоб вони повірили брехні”
(2 Солунян 2: 9-11, Diaglott).*

Хіба ми забули, що ці урочисті слова апостола особливо стосуються цього жнивного часу і, передусім, завершальних років жнив? Зараз ми знаходимося в такому часі, коли більше, ніж інші, можемо очікувати сильних обманів не тільки серед номінального християнства, а й серед тих, хто був особливо привілейований світлом Правди, яке зараз сяє. Хіба ми не повинні очікувати, що наступні п'ять років жнив ясно продемонструють істинність цього пророчтва св. Павла?

Деякі з сильних обманів досить очевидні – спиритизм, теософія, християнська наука, федерація церков як засоби противника відвернути серця і уми тих, які в іншому випадку були би дослідниками Біблії. Наскільки ми розуміємо пророцтва Біблії, ці обмани матимуть дивовижну силу впливу на світ людства і особливо у

християнстві, яке буде набирати силу протягом наступних кількох років. За висловом апостола, ці обмани матимуть силу переважно тому, що Божий народ недостатньо прокинувся до привілеїв вивчення Біблії і шанував швидше віровчення, ніж Слово Господа. Він поклонявся, служив церковництву і прагнув бути у злагоді з ним, а не з Правдою. Тому він не зміцнився, не має християнської зброї, на якій наполягав св. Павло, кажучи: “Зодягніться [тому] в повну Божу зброю... щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати” (Еф. 6: 11-13).

Але подумки ми особливо зосереджені на нас самих і на тих, кого Господь разом з нами привілеював яскравим світлом цього жнивного часу. Чи всі, хто почув жнивне послання і радів ним, будуть у безпеці в цей “злий день”, чи для них теж будуть сильні обмани для їхнього випробування, для їхнього просіювання?

Інші вірші Святого Письма запевняють нас, що велика година випробування, яка приходить на весь світ, повинна початися з Церкви – “з дому Божого”, – з тих, хто називає себе святими. Св. Петро має це на увазі, коли говорить: “А коли він почнеться перше з нас, то який кінець тих, хто противиться Божій Євангелії?” (1 Петр. 4: 17). Св. Павло висловлює ту ж думку, кажучи

Церкві: “Буде виявлене діло кожного, бо виявить день, тому що він огнем об’являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є” (1 Кор. 3: 13). Тут і вказівка на те, що суворість випробування прийде спочатку на святих. Якою мірою наші доктрини містять неправильні висновки, помилки, такою ж мірою буде і суворість нашого випробування. Ті, чия будівля віри містить мало дерева, сіна і соломи, постраждають найменше; тоді як ті, у кому більше цих горючих матеріалів, постраждають більше.

Слід зауважити, що всі передані нам вірчення містять багато помилок, і що випробуванням нашої вірності Правді була наша готовність відмовитися від них і замінити їх золотом, сріблом і дорогоцінним камінням Божественного Слова. З тих чи інших причин це питання визнання помилок і відмови від них є для багатьох серйозним випробуванням. Воно перевіряє вірність Богу і Його Слово. Воно перевіряє смирення серця. Воно перевіряє готовність визнати свої помилки. Воно перевіряє любов до братів. Якою б дріб’язковою не була помилка, потрібна непереборна мужність, щоб заявити про неї, відмовитися від неї. Так було протягом останніх трьохсот років, коли Божий народ все більше і більше виходив з диму “середньовіччя”. Унаслідок цих труднощів і випробувань просування з темряви до повного, ясного світла було повільним. На кожному кроці подорожі Світло і Правда піддавалися наклепу, протидії, очорненню, гонінням, а захисників Правди паплюжили і палили чи то в образному, чи в буквальному значенні.

Наш противник, прагнучи зберегти свою владу над розумами Божого народу, бився за кожен дюйм Правди протягом останніх чотирьох століть. Він зробив її предметом запальних суперечок для тих, кого Господь по Своїй благодаті крок за кроком вів до ясного світла пізнання Божої слави і Його дивовижного Плану Спасіння. Чи варто нам дивуватися, що наш противник все ще дотримується того ж шляху зі ще більшою наполегливістю, ніж раніше, зі ще більшими “зусиллями”, ніж раніше? Ні в якому разі! Ми приймаємо його нинішню опозицію як виконання Святого Письма і очікуємо не припинення, а скоріше ще більшої агресивності з його боку до кінця жнив.

Не слід вважати, що сатана використовує тільки диявольські методи. Сатана використовує в якості своїх знарядь у протистоянні світлу, у переслідуванні тих, хто йде стежкою праведного, яка сяє все більше і більше, найкращих людей, яких він може здобути. Шлях Церкви з самого початку показує, що противнику вдавалося використовувати як добрих, так і поганих людей для досягнення своїх цілей. І, безсумнівно, чим кращою є людина, тим більш прийнятною вона буде як слуга сатани і більш впливовою. Пригадайте випадок з Савлом із Тарсу, підбурювачем і помічником [R4583] у вбивстві св. Степана. Зверніть увагу на факт, що, за словами св. Павла, він діяв з чистою совістю і справді думав, що служить Богу, а не сатані, який засліпив його очі. Зверніть увагу на випадок з Жаном Кальвіном, який, володіючи багатьма благородними рисами християнського характеру, був настільки збитий зі шляху противником, настільки засліплений, що використав своє високе становище в Женеві, щоб спалити на вогнищі свого побратима-християнина. Безсумнівно, він також думав, що надає послугу Богу. Зауважте також, що книжники, священники і фарисеї були відповідальні за смерть нашого Господа і думали, що служать Богу. Про них св. Петро каже, що вони зробили це через невідання, бо якби вони знали, то не розіп’яли б Князя Життя. І так, без сумніву, відбувається сьогодні і відбуватиметься майже до самого кінця: деякі, вірні серцем, можуть бути серед наших ворогів – наклепників, убивць. Давайте, подібно св. Степану, молитися за них.

Але ми не можемо сподіватися цього від усіх, особливо зараз, коли світло Правди сяє набагато яскравіше і коли Господь особливо випробовує вірність або невірність тих, хто сповідує Його ім’я, з метою їх відокремлення і визначення їхньої вічної долі. Безсумнівно, деякі з “Великої Громади” будуть тією чи іншою мірою обмануті противником сильними обманами цієї години. Вони у своїй сліпоті і обмані можуть видавати темряву за світло і світло за темряву. Вони можуть робити це з великою впевненістю, але, як ми думаємо, навряд чи з гіркотою – злістю, гнівом, заздрістю, ненавистю, чварами – ділами плоті і диявола.

Питається, чому? Чому в цього Савла з Тарсу було стільки гіркоти? Ми відповідаємо, що цей

великий гонитель Церкви ще не отримав зачаття від святого Духа. Тому він не міг згрішити проти нього і “засмутити Духа святого Божого”. Навпаки, всі ті, хто становитиме “Велику Громаду”, будуть з класу посвячених і духовно зачатих. Усі зачаті таким чином від святого Духа повинні мати Дух Христа. Якщо він буде втрачений, то результат [R4584] означатиме не тільки втрату просвічення і відхід у зовнішню темряву, а й повну втрату – згасання Духа зачаття, Другу Смерть. Не забуваймо, що Дух Бога – це Дух любові (лагідності, доброти, терпіння, довготерпіння, братньої доброзичливості, любові).

Хтось сказав: “Від величного до смішного всього один крок”, – через властивості людської уяви. Так само можна сказати, що на правильні і неправильні речі, на Правду і неправду можна глянути так, що ставлення зміниться майже миттєво. Гіпнотизери користуються цією здатністю, а також адвокати. Залежно від ситуації, один адвокат буде представляти клієнта як уособлення всякої благодаті і чесноти, тоді як адвокат іншої сторони ті ж риси, вчинки і слова може перекрутити, і гарний характер буде представлений як огидний, підлий у своїх мотивах, грубий і фальшивий у поведінці. То ж апостол писав: “Для чистих все чисте, а для занечислених та для невірних не чисте ніщо” (Тит. 1: 15).

Тому наш великий противник намагається отруїти наш розум, впоїти в нього нечистоту, гнів, злобу, заздрість, ненависть та інші вчинки плоті і противника. Наскільки йому вдається отруїти наші серця, настільки він віддаляє нас від Господа і всіх тих, хто є в згоді з Ним. Така його мета. Найкраще йому це вдається за допомогою людських засобів. Ми всі знаємо, що якщо один собака захворіє на сказ, то всі інші тварини в тій чи іншій мірі є в небезпеці стати скаженими навіть через незначний контакт і зараження. Так сатанинська “сильна обмана” поширюється від одного до іншого, поки багато хто не будуть осквернені коренем гіркоти. А для розуму, серця, раз озлобленого і не згодного з Божественним поглядом на речі, все набуває іншого забарвлення, і кінець цього далекосяжний, як дає зрозуміти апостол: “Щоб багато хто не опоганились тим”.

Озлоблене або нечисте серце дивиться на речі зі своєї точки зору. Злий язик, одного разу пущений в хід, може “запалити круг життя”, як

каже св. Яків. І цей злий язик сам запалюється від Геєнни – Другої Смерті (Як. 3: 6). Інакше кажучи, зла, зловмисна, зломовна, наклепницька особа, яка жалить інших, вже вжалена противником, і якщо вона не вилікується, то, безсумнівно, підлягатиме Другій Смерті. Те ж саме правило стосується до всіх ужалених нею. Тому Писання постійно закликає Божий народ дотримуватися Золотого Правила – робити, говорити, думати про інших так, як він хотів би, щоб про нього думали, говорили і поводитися з ним. Воно постійно закликає нас позбуватися гіркоти, лихослів'я, втручання в чужі справи, щоб ми могли повніше і краще зодягнутися в Христа і повніше бути під контролем Його святого Духа любові, покори, терплячості, довготерпіння і доброти.

“Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо таке чините” (Ів. 13: 17), – ось Господнє послання. Зараз Господь не звертається до тих, кого потрібно примушувати і домагатися від них набути правильного вигляду, що відповідав би Божественному характеру. Він матиме справу з цим класом у Тисячолітті під Новою Угодою, коли Його Посередницьке Царство підкорить його насильно. Зараз Господь звертається до іншого класу, який має зовсім іншу вдачу: Він шукає таких поклонників, які б поклонялися Йому в Дусі і в Правді – тих, хто любить Його і Його праведні вимоги Золотого Правила, і, понад усе, любить високий критерій Нової Заповіді любити один одного аж до міри самопожертви, як Він полюбив Церкву і віддав Себе за неї.

Зараз Господь шукає тільки клас, який називається “Малою Черідкою”, який володіє Духом, вдачею Господа і любить братів аж до міри самопожертви. Тому обов'язок усіх, хто хоче бути визнаний Отцем як такий, що володіє характером, подібним до характеру Господа Ісуса, не піддаватися всякому нечестивому, нелюбовному, несправедливому почуттю, відкидати, умертвляти, вбивати його, як уникають вірусу сказу або заразної хвороби. Одним словом, хоча ми далі закликаємо до зростання в знанні, ми також, як завжди, нагадуємо, щоб зростання в благодаті було пропорційним, якщо ми хочемо бути угодними Господу і прийнятими як співспадкоємці з Ісусом у Його Царстві. Хто б що не говорив і не робив по відношенню до нас недоброзичливо, неправдиво, образливо, лукаво,

нишком, з натяком, ми не повинні наважуватися віддавати злом за зло, ні злістю за злість, але бути добрими і великодушними до всіх.

По суті ми не повинні навіть допускати недобрих думок про тих, хто нам противиться, але, як Михаїл не став лихословити сатану, а сказав: “Хай Господь докорить тобі”, так має бути і з нами. І тут зверніть увагу на наклепи сатани. Його власний розум, повний амбіцій, звинуватив Всевишнього в тому ж і сказав матері Єві, що Бог заборонив їй їсти від дерева пізнання добра і зла, тому що хотів тримати

Своїх людських дітей у невіданні і розумовому рабстві. Він навіть заявив, що Всемогутній збрехав, коли сказав, що платою, покаранням за непослух буде смерть. Як сатана міг злословити і злословив високі влади, так і його послідовники, введені в оману його духом, злословлять нас. Але як Михаїл не смів звести на сатану звинувачення в клепах, так і ми будемо остерігатися, щоб не мстити тим, хто очорнює нас і всіляко несправедно лихословить за нашу вірність Господу і Його Слово. Ще трохи, і всі вірні будуть нагороджені.

R4583 (1910 р.)

ЗАПИТАННЯ ЩОДО ВИПРАВДАННЯ

Запитання. Чи Подвір'я Намету представляло тільки виправдання з віри, чи виправдання до прав вічного життя?

Відповідь. У пошуках уроків образів Намету ми повинні пам'ятати, що вони представляють як поступ, так і завершення. Насправді всі спасенні в цьому Євангельському віці покликані бути священиками – ніхто не покликаний бути “Великою Громадою”, позаобразними левитами. Ті, які стануть членами “Великої Громади”, позаобразними левитами, були покликані до священства і зробили певні кроки на основі цього поклику, але не змогли зробити своє покликання і вибрання міцним. Зрештою, як показано в образі, тільки “Мала Черідка” священників досягне стан, образно представлений [R4579] самим Наметом. Остаточно велика кількість зачатих святим Духом не проявить достатнього завзяття як жертводавці і буде вважатися лише помічниками-левитами. Їхнє місце буде на Подвір'ї, як показано в образі.

Тепер давайте розглянемо кроки, за допомогою яких позаобразні священики і левити досягають свого визначеного становища, представленого Наметом і Подвір'ям. Можна сказати, що всі, хто шукає Бога і праведності, наближаються до Намету. Вони починають бачити великий Жертовник і його жертву. Вірою вони можуть увійти через Брану і опинитися за огорожею на Подвір'ї. Вони знаходяться в становищі, або стані левитів, але насправді не є левитами в завершеному значенні. Минувши Жертовник, вони йдуть до Умивальниці, бачать її воду і свій привілей обмивання, можливість позбутися скверни плоті. Як віра сама по собі

не робить їх левитами, так і обмивання, тобто позбавлення гріха не робить цього. Вони додатково повинні підійти до Завіси, яка символізує посвячення – повинні нахилитися і пройти під нею, перш ніж зможуть належати до класу духовно зачатих.

За Завісою вони номінально є священиками. І якщо вони хочуть, то можуть почати користуватися привілеями Покладних Хлібів і світла золотого Свічника і потім перейти до Жертовника кадиння, позаобразно відгукуючись на всі надані їм можливості і привілеї віддавати своє життя за братів, представляючи свої тіла щодня, щогодини як живі жертви в службі Господу, як “пахощі запашні”. Якщо вони будуть вірні до самої смерті, то перейдуть за розірвану Завісу в стан Святого Святих. Як члени Тіла Первосвященника вони матимуть вільний доступ, повний привілей перебувати в стані Намету завжди. Або, точніше, як показано в іншому образі, вони стануть живим камінням у славному духовному Храмі.

Але ті, хто учинив посвячення і не зумів палити пахощі на Золотому Жертовнику, не можуть залишатися в Наметі і повинні вийти на Подвір'я. Вони втрачають священицькі привілеї, але не свої левитські привілеї і право залишатися в стані Подвір'я. Тільки свідоме, навмисне відкидання Господньої благодаті і повернення до гріха – роздратування, злоби, ненависті, заздрості, чвар і т. д. як діл плоті і диявола (що означатиме їхнє повне знищення в Другій Смерті) – позбавить їх милості Подвір'я. Деякі, які пройшли Ворота і Жертовник і навіть скористалися Умивальницею, але відмовилися

посвятитися, в кінцевому підсумку будуть позбавлені стану Подвір'я. Вони будуть вигнані і стануть частиною світу, і Великий Відкупитель матиме з ними справу під час Свого посередницького царювання. Вони будуть мати всі привілеї решти світу і не більше.

ВИПРАВДАНІ ДО МИРУ

Запитання. Який етап нашого виправдання має на увазі апостол, кажучи: “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа”?

Відповідь. З того часу, як ми вперше наблизилися до Бога, ми починаємо мати певну міру цього миру (Рим. 5: 1). Він перебуває з нами так довго, поки ми йдемо в правильному напрямку, зростаючи в знанні і послуху. Ті, чия віра або послух припиняються, бачать, що їхній мир з Богом зменшується. Якщо ж віра і послух приводять до повного посвячення і зачаття святим Духом, то цей мир стає “миром Божим, що вищий від усякого розуму” і панує в серці (Фил. 4: 7). Останній текст відноситься до вдосконаленого миру, наділеного святим Духом, що є результатом повного посвячення Господу.

Для прикладу уявіть собі того, хто не знаходиться в гармонії з Богом, але шукає Його. Образно він усвідомлює Божественну Присутність, представлену в Наметі. Він наближається до Бога. Він знаходить тільки одну “Браму” для входу з табору на Подвір'я. Тут він бачить мідний Жертовник з його жертвою, яка представляє жертву Відкупителя, що містить заслугу. Проходження Жертовника має на увазі віру у викупну працю. З часу входження в стан віри, стан Подвір'я, мир продовжує зростати з кожним наступним кроком послуху. Після Умивальниці і застосування її уроків очищення розуму і серця мир з Богом зростає завдяки слухняності. Далі видно Першу Завісу, яка представляє посвячення до смерті. Якщо зробити крок повного посвячення, щоб, нахилившись, пройти під Завісою, то результатом буде повний, досконалий мир, який мав на увазі наш Господь, коли казав: “Мир Свій вам даю”. Наш мир уже не є просто з віри у працю нашого Відкупителя, але чимось більшим. Він став миром, даром Божої любові, зачаттям святого Духа, що вищий від усякого розуму і панує в наших серцях. Але якщо, прийшовши до першої Завіси і побачивши, що вона представляє жертву всіх земних інтересів, не зробити цей крок, то результатом

буде зменшення миру і, можливо, той чи інший рух назад до “Брами” – до світу.

СТАРОДАВНІ ГІДНІ НЕ БУЛИ НА ПОДВІР'І

Запитання: Чи були Стародавні Гідні в стані, представленому Подвір'ям Намету? Якщо ні, то чому?

Відповідь. Ні. У їхні дні священник ще не прийшов, і позаобразний Намет і його Подвір'я ще не були поставлені, тому вони не могли перебувати в ньому. Дивлячись на їхнє серце, як це було виражено їхньою поведінкою, вони мали б бути членами дому віри. Згідно з нашим розумінням, у кінцевому підсумку їм може бути надано місце разом з “Великою Громадою” (як її частина), з позаобразними левитами позаобразного стану Подвір'я.

ПОВНЕ ВИПРАВДАННЯ ДО ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Запитання. Чи всі дармо виправдані від Адамової смерті отримують життєві права на людському рівні?

Відповідь. Якщо під словом “дармо” мається на увазі “повністю”, то наша відповідь: “Так”. Той, хто повністю виправданий від Адамової смерті, повністю виправданий до людської реституції. Так буде зі світом у Тисячолітті. Під час цієї тисячі років світ буде поступово підніматися зі свого несправедливого і недосконалого стану – поступово досягати досконалості, тобто виправдання.

Застосуємо це запитання до теперішнього часу – до виправдання вірою. Повне виправдання буде досягнуте тільки в той момент, коли Христос прийме грішника як учня, тобто в момент посвячення. Він не відкидає грішника, який наближається до Нього, виявляє віру і показує бажання залишити гріх. Усі такі виправдані в міру своєї віри і послуху, щоб мати спільність із Ним, Його допомогу, як написано: “До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”. Він запрошує грішника довіритися Йому як носієві тягарів, кажучи: “Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене” (Мт. 11: 28, 29). Усі, хто наближається таким чином, мають певну міру миру і виправдання, але ні те, ні інше не є повним. Повне, або остаточне виправдання і мир можна отримати тільки в момент повного принесення і прийняття жертви. У цей момент наш великий Заступник і Старший Брат приписує нам Свою заслугу, щоб наша посвячена жертва могла бути прийнята.

Якби наш Господь приписав нам Свою заслугу в повному сенсі раніше, ніж у момент посвячення і духовного зачаття [R4580], це завдало б шкоди інтересам тих, хто не зміг би йти далі до посвячення і учнівства, адже якби заслуга Христа була приписана їм повністю, скасовуючи минулі гріхи і представляючи їх Отцю, вони не були б прийнятні для Отця в цьому віці, хіба що посвятилися б до смерті. І, будучи не в змозі підтримувати себе в Божественних відносинах як виправдані людські істоти, вони підлягали б Другій Смерті, тому що пропозиція посередницького Царства і т. п. ще не вступила в силу. Без цього порядку Нової Угоди під керівництвом кращого Посередника жодна недосконала людська істота не мала б можливості досягти досконалості. Якби заслугу Христа застосувати зараз (за кого-небудь, крім дійсно виправданих і освячених), це передало б їх прямо в руки Єгови, під юрисдикцію Його Закону, і результатом була б невдача, Друга Смерть. Тільки освячені можуть сказати: “Виконалось виправдання Закону на нас” (Рим. 8: 4). З іншого боку, зверніть увагу на божественний порядок: Отець має справу з нами не як з людьми, а як з Новими Створіннями. Відкупитель стає нашим Заступником і застосовує Свою заслугу в мить нашого посвячення. Схвалення Отцем через надання святого Духа є свідченням прийняття нашої жертви під приписаною заслугою Христа.

Як Великий Первосвященик є духовною істотою, так і всі Його члени повинні бути такими. Тому Небесний Отець має справу в тому чи іншому значенні цього слова тільки з духовно зачатими.

ЧИ МОЖЕ ХТО-НЕБУДЬ ЗАЛИШИТИ ПОДВІР'Я?

Запитання. Чи є спосіб вийти зі стану позаобразного Подвір'я, не йдучи на Другу Смерть?

Відповідь: І так, і ні. Для будь-кого з позаобразних священиків і левитів залишити Подвір'я означало б залишити стан членства в “Малій Черідці” або “Великій Громаді”, щоб перейти в якийсь інший стан. Але їм нікуди йти, крім, як згадувалося, Другої Смерті.

З іншого боку, давайте пам'ятати про факт, що в даний час існують перспективні, тобто умовні левити. Ми маємо на увазі тих, хто наближається через Брану віри повз Жертовник і Умивальницю до першої Завіси, але ніколи не зробив кроку посвячення, повністю відмовившись від своїх земних прав. Вони мали тільки виправдання у вигляді миру, і то за умови їхньої слухняності жертвним умовам “високого поклику”. Коли вони перестали йти вперед, перестали бути слухняними, їхнє виправдання до миру почало зникати. Вони поступово виходять з Подвір'я, але не до стану Другої Смерті, тому що їхнє виправдання ніколи не досягло пункту оживлення в жертві.

R4579 (1910 p.)

ГРІХ І ХВОРОБА, ПОВ'ЯЗАНА З НИМ МАТВІЯ 9: 1-13

Заголовний текст:

*“Прощати гріхи на землі має владу
Син Людський”
(вірш 6).*

Ісус покинув землю Гадаринську на прохання її мешканців, тому що вони боялися, що нові зцілення одержимих можуть погубити інші стада свиней, головного промислу тих місць. Він прибув на човні в Своє місто Капернаум, де відбулося більшість Його могутніх діл. Люди юрмилися навколо Нього, і незабаром Він уже був зайнятий проповіддю в переповненому будинку про любов і милість Бога, а також про обов'язок і відповідальність людини. Будинок був звичайним, одноповерховим, з великою плитою, яка становила покрівлю, і зовнішніми

сходами, що вели на неї. За якийсь час одного паралізованого принесли на ношах його друзі, щоб Господь зцілив його. Вони не могли увійти всередину через натовп, який заповнював кімнату і простягався у двір. У своєму щирому пориві вони піднялися сходами, розібрали велику частину плити в центрі будинку і спустили чоловіка на ношах прямо перед Спасителем. Не було необхідності пояснювати або благати. Серце Великого Лікаря відгукнулося люблячим співчуттям. Він почув молитву віри і відразу ж відповів на неї, але не так, як можна було очікувати.

Щоб дати великий урок про зв'язок між гріхом і хворобою і показати Свою силу визволити від обох, Він сказав хворому: “Сміливіше, сину, відпускаються твої гріхи!” (Турк.). Можливо,

паралізований і його друзі відчули розчарування. Як і багато хто в наш час, вони могли більше цінувати хліб, рибу і зцілення, які робив наш Господь, ніж Його працю Відкупителя, Носія гріха, Того, через Кого приходить прощення гріхів.

Але серед присутніх були деякі дуже релігійні люди, навчені в Законі, які розуміли, що порушення Божественного Закону не можна пробачити інакше, як тільки через задоволення вимог цього Закону. Коли вони у своєму серці почали нарікати, Ісус, знаючи це, сказав голосно: “Що легше, сказати: Прощаються тобі гріхи, чи сказати: Уставай та й ходи?”. Учитель хотів, щоб Його критики побачили, що навіть вони, не маючи влади, можуть сказати: “Прощаються тобі гріхи твої”, і ніхто не може знати що-небудь з цього приводу. Але вони не могли зцілити цього чоловіка і не сміли сказати йому: “Уставай та й ходи”. Ось так Він переконав їх, що річ, яку вони вважали більш важкою, насправді була більш легкою, і той, хто міг сказати останнє, безсумнівно, міг сказати і перше. Тоді, повернувшись до хворого, Ісус сказав: “Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім”, – що той і зробив.

У дуже схожому випадку Святе Письмо розповідає, як Господь сказав зціленому: “Не гріши ж уже більше, щоб не сталось тобі чого гіршого”. У цих словах Господь вказав на зв'язок, який існує між гріхом і хворобою. Чим більше ми розглядаємо цю тему, тим більше переконуємося в цьому. Хвороба – це смерть, що діє в нас до самого кінця. До винесення смертного вироку не було хвороби. Після того, як Відкупитель протягом Тисячоліття усуне гріх, настане час, ми впевнені, коли “ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде”. Більше того, хіба всі ми не визнаємо, що вмирання, успадковане нами від батька Адама, прийшло до нас крізь століття у вигляді розумових, моральних і фізичних хвороб, порушень функцій? І хіба всі не визнають, що якою мірою потурати гріху добровільно, наслідком є не тільки моральне приниження, а й посилення хвороб, недуг – смерті, що діє в нас?

Юдеї перебували під Угодою Закону “РОБИ І ЖИВИ”, тому прощення їхніх гріхів означатиме відповідне звільнення від гріховних недуг під Новою Угодою в Тисячолітті (Єр. 31: 31). Коли прославлений Христос у кінці цього віку позаобразно покропить Віко Вблагання достоїнством Своєї другої жертви, це буде не за Церкву, як

спочатку, а за світ, “за весь народ” (3 М. 16: 33). У випадку з Церквою цього Євангельського віку божественний задум інший. Отримане під Авраамовою Угодою прощення гріхів пов'язане з Обітом Посвячення пожертвувати земним життям і всіма його інтересами заради здобуття небесного життя і співпадкоємства з Відкупителем у Його Царстві. Тому прощення гріхів не означає для Церкви звільнення від фізичних недуг.

Незабаром після цього Матвій, який в іншому місці названий Левієм, був покликаний стати одним з дванадцяти апостолів. Він був митником, тобто збирачем податків для римської влади. До митників ставилися з презирством з двох причин:

(1) Вважалося дуже непристойним допомагати чужоземній владі збирати податки зі своїх друзів – одноплемінників.

(2) Багато хто з цих митників були шахраями і використовували своє становище, щоб збагатитися за рахунок хабарів, надмірних зборів і т. д. Можемо бути певні, що Матвій-Левій не належав до нечесних, інакше він ніколи не був би покликаний до того, щоб бути з Месією одним з Його апостолів і потенційних співпадкоємців з Ним у Його Царстві. Для такого становища необхідна найвища ступінь чесності. І як Ісус ніколи не покликав би нечесну людину, так і нечесна людина не прийняла б Його поклику, тому що нічого не можна було здобути – ні репутації, ні плати, ні обману. Схоже Закхей був чесним митником, який пропонував відшкодувати вчетверо кожному, кого він скривдив, підкреслюючи тим самим, що він не хотів бути нечесним.

Інші місця Святого Письма свідчать про те, що Матвій негайно приготував вечерю для своїх друзів і знайомих, щоб вони мали можливість краще познайомитися з Господом, Який теж був гостем. Але фарисеї, цинічні, критично налаштовані і готові шукати недоліки, запро тестували, що якби Ісус був праведним, то не знайшовся б у такому товаристві. Однак Господь сказав їм, що не здорові, а хворі потребують лікаря, даючи цим зрозуміти, що саме тому Він спілкується з грішниками, щоб зробити їм добро. Він не опускався до гріха ні в якій формі, але прагнув підняти грішників. Потім Він процитував їм зі Своєї чудової пам'яті слова з пророка Осії: “Бо Я милості хочу, а не жертви”

(Ос. 6: 6). Він сказав їм, що прийшов кликати не праведників, а грішників.

Відзначмо урок для себе і для всіх: “Немає праведного ані одного” (Рим. 3: 10). Усі грішні. Усі не досягли Божественного критерію досконалості. Тому той, хто стверджує, що він праведний, і на цій підставі відкидає Відкупителя, є лицеміром, що знаходиться в неправильному

стані розуму і не готовий до жодного з благословень, які Бог зараз дарує.

Бог не кличе нікого до учнівства з Ісусом, крім тих, які визнають, що за своєю природою вони були дітьми гніву, і перші приймають прощення гріхів через дорогоцінну кров.

R4587 (1910 p.)

ЧИ Є ПОСЕРЕДНИК ЗАСТУПНИКОМ?

Деякі говорять про “Заступника Нової Угоди”. Чи вірний такий вислів по відношенню до нашого Господа Ісуса? Чи є він Заступником Нової Угоди? Ми відповідаємо: ні. Наш Господь є Посередником Нової Угоди, але не її Заступником. Він є її Посередником у тому сенсі, що Він згадується в пророцтвах як Той, Хто займе Свою посаду. Він почав Свою працю при посвяченні і вірно продовжував її до Голгофи. Цим посвяченням і вірністю до смерті Він став поручителем Нової Угоди – запевненням, гарантією для нас, що ця Угода в кінцевому підсумку набуде чинності, і що Він буде тим, через Кого вона стане дією. Він є Посередником Нової Угоди відтоді, як зійшов на висоту і співпрацює з Отцем у здійсненні Божественного задуму обрання Церкви в якості членів Його Тіла – учасників страждань Христа і подальшої слави. Незабаром Посередник прийме до Себе всіх членів Свого Тіла, всіх, чий імена записані в Книзі Життя Агнця. Тоді повний Посередник почне свою працю офіційно. Заслугу жертви Посередника, яка тепер позичена, тобто приписана нам, Церкві, для нашого виправдання і освячення, Він потім, як Посередник між Богом і людьми, застосує за Ізраїль і за всіх, які зуміють стати ізраїльтянами, згідно з засадами Нової Угоди, яка негайно вступить у силу. Протягом тисячі років великий Посередник буде стояти між Богом і людиною, тому що Бог не може прийняти гріховність серця або мати з нею справу. Під час Посередницького Царства вони отримають повне освічення, настанови і допомогу, щоб бути піднятими зі стану гріха і смерті до досконалості і вічного життя. Тільки після того, як вони досягнуть дійсної досконалості в кінці Тисячоліття, Посередник залишить Свою посаду і зведе воедино Бога і відновлене людство – всіх дітей Адама, крім Церкви, “Великої Громади” і тих, хто помре

Другою Смертю. Як тільки Посередник перестане бути між Богом і людьми, людство стане відповідальним безпосередньо перед Богом, і запанує Справедливість без милосердя. Ніхто не буде потребувати або заслуговувати милосердя, тому що, насолодившись Божою милістю протягом тисячі років і вдосконалившись під її дією, вони будуть повністю здатні підтримувати своє становище на рівні Справедливості, якщо їхні серця будуть відданими і правдивими.

Легко помітити, що світ, знаходячись під Посередником у Тисячолітті, не потребуватиме Заступника, тому що матиме справу не з Отцем, а лише з Христом, Посередником.

Зверніть увагу на різницю між вищесказаним і стосунком Церкви до Отця і Сина в цьому Євангельському віці. Ми відразу ж представлені Отцю, тому що наші серця є в правильному стані – ми хочемо знати і виконувати Божу волю в міру наших здібностей і довіряємо за служі жертви Христа, вже застосованій за нас. Коли ми посвячуємо своє життя за прикладом нашого Відкупителя (щоб “страждати з Ним”, “померти з Ним”, щоб жити і царювати з Ним), Відкупитель, згідно з планом Отця, стає нашим Заступником, підтримує наші прохання, застосовує Свою заслугу за нас і стає гарантом за нас, щоб ми були вірні Богу або померли Другою Смертю. Наш Господь, як наш Заступник, не стоїть між Отцем і нами, а стоїть поряд з нами як наш Старший Брат, як Первосвященик над Своїм домом священиків. “Бо Хто освячує, і ті, хто освячується усі від Одного. З цієї причини не соромиться Він звати братами їх, кажучи: Сповідь про Ім’я Твоє браттям Своїм, буду хвалити Тебе серед Церкви” (Євр. 2: 11, 12).

Відкупитель не планує здійснювати посередницьку працю для Церкви. Він не називається нашим Посередником, а нашим Заступником. “Маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа,

Праведного” (1 Ів. 2: 1). Замість того, щоб стояти між Отцем і нами, як у Тисячолітті Він стоятиме між Отцем і світом, Він негайно представляє нас Отцю, і Отець, приймаючи [R4585] нас, негайно дає нам зачаття святим Духом. Ось слова нашого Господа: “До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”, Заступника Церкви.

Будучи грішниками, ми не мали жодних відносин з Богом. Коли ми увірували і залишили гріх, ми отримали виправдання вірою, умовно приписане нам, що дозволило нам наблизитися до Бога і почути Його послання через Христа, яке звіщало нам мир, повідомляло нас про Високий Поклик і запевняло, що тепер – “час вподобання”; що в цьому Євангельському віці Він готовий прийняти нас як живі жертви через заслугу Ісуса і дати нам зачаття святим Духом до божественної природи. У мить, коли ми прийняли ці умови, наш Відкупитель став нашим Заступником, негайно весь договір був укладений, і ми були зачаті святим Духом. Ми більше не були в плоті, а в душі, – не на Подвір’ї, а у Святині.

Нове Створіння, не маючи гріха, не потребувало жодного Посередника між ним і Богом. Навпаки, Нове Створіння співає:

“Отче Мій, Сонце для душі,
Немає ночі при Тобі,
Хай темні хмари звідусіль
Не закривають образ Твій”.

Але Нове Створіння потребує Заступника, навіть якщо воно знаходиться в повних відносинах з Отцем і, як Нове Створіння, не має гріха, оскільки гріхи, анульовані на Голгофі, були гріхами тільки старого створіння. Питається, чому Нове Створіння, зачате Богом, безгрішне, потребує Заступника? Відповідаємо, що причина в тому, що воно має скарб нового розуму в глиняній посудині, дуже недосконалій через гріхопадіння. Всі гріхи його смертного тіла були анульовані через приписання заслуги Заступника, і в цю мить стара природа померла і перестала нести відповідальність. Той, хто помер, “перестає грішити” (1 Петр. 4: 1). Нове Створіння, яке в цю мить було зачате і (як новий розум, як нова воля) заволоділо смертним тілом, що вважається мертвим, несе відповідальність за його поведінку так само, як господар собаки несе відповідальність за нього. Яке б насильство не вчинив собака, відповідальність несе господар, тому що він повинен був посадити його на ланцюг. Так і ми, як Нові Створіння,

відповідальні за свої руки, ноги, очі, язик і за те, що вони можуть зробити. Якщо язик обмовляє іншого через слабкість, за звичкою і т. д., то Нове Створіння несе відповідальність і повинно дати звіт. Якщо робити інші погані вчинки, то в кожному випадку є схожа відповідальність.

Нове Створіння не може твердити, що заслуга Христа задалегідь скасувала ці недосконалості його плоті. Воно може лише стверджувати словами апостола, що “Бог показав Свою праведність, бо простив гріхи, скоєні в минулому, виявляючи при цьому терпимість” (Рим. 3: 25, WTB). Що ж тоді воно повинно робити з цими щоденними відхиленнями – провинностями і порушеннями, викликаними недосконалами його плоті? Апостол відповідає: “А коли хто [в Церкві] згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного” (1 Ів. 2: 1). “Маючи й Великого Священника [R4585] над домом Божим [позаобразними священниками й левитами]”, “приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать”. Ми молимося: “Отче наш, що еси на небесах... прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”. Якщо наш Господь і Заступник бачить, що ми, як Нові Створіння, культивуємо Його Дух милосердя по відношенню до інших, Він відразу ж виступає на наш захист і добивається для нас Божественної відміни помилок нашої плоті, до яких ми, як Нові Створіння, не були причетні і на які не давали згоди. Якщо ми, як Нові Створіння, дали часткову згоду на неправильну поведінку, то тією ж мірою ми будемо заслуговувати на певного роду різки, покарання. А якщо хтось грішить навмисно – в серці погоджується на гріх свідомо, добровільно і без протесту, – це доводить, що він більше не є Новим Створінням, але “двічі померлим, викоріненим”.

Наш Господь залишатиметься Заступником Церкви перед Отцем до тієї миті, коли останній член Його Тіла і Великої Громади завершить свій шлях і перейде за завісу, щоб стати членом “Церкви первороджених, на небі написаних”. Тоді вони вже не потребуватимуть Заступника, бо їхня зміна у воскресінні зробить їх доскональними, і добрі наміри їхньої волі як Нових Створінь не матимуть перешкод у їхньому новому тілі. Вони будуть подібні до свого Господа, будуть учасниками божественної природи, Його слави і Його праці. Тоді, як члени великого Пророка,

Священика, Посередника, Судді і Царя, вони будуть допомагати роздавати божественні благословення світу людства протягом тисячі років. З прославленням Церкви завершиться перебування нашого Господа на посаді Заступника і буде готове початися Його перебування на посаді Посередника між Богом і світом.

КОЛИ БОГ УКЛАВ УГОДУ З АВРААМОМ?

Поступово ті, які вийшли від нас, “та до нас не належали”, поринають у темряву в усіх питаннях. Цього слід було очікувати. Корінь гіркоти, що розвивається в серці, впливає на зір. Світло стає темрявою, темрява – світлом. Нове проходить. Усі речі знову стають старими у поганому значенні.

Ці друзі, не задовольняючись безпідставними твердженнями, що їм потрібен Посередник між ними і Богом, дуже сердяться на нас за те, що ми вказуємо їм на правду в цьому питанні – що Посередник є між Богом і людьми, а не між Богом і Новим Створінням. Схоже, вони хочуть мати іншу думку і, звичайно, знаходять для цього удосталь можливостей. Люди завжди знаходять те, що шукають. Невіруючі, що знаходяться в неправильному стані розуму і бажають знайти помилки в Біблії, успішно переконують себе в її невідповідностях, протиріччях і т. п. Іноді їм вдається обдурити інших, які мають добрі наміри, але яким не вистачає духовної проникливості. Ми вважаємо, що наше правильне ставлення до цих колишніх друзів – залишити їх у спокої і дозволити Богові мати з ними справу. Тих із них, у кого Він бачитиме чесне серце і правильний дух, Він наставить у судженні і приведе назад до Правди; а тих, кого Він не може схвалити для будь-якої частини Своєї праці, Він має повне право позбутися. Ми повинні не нарікати, а радіти, що наші очі відкриті, щоб бачити мудрість і справедливість Божественного декрету “заплата за гріх смерть”. Якщо ж ті, що колись були з нами і “до нас належали”, не піддалися впливу всіх настанов Господа в минулому і представлень сьогодні, то що ще ми можемо зробити для них, як тільки залишити їх в руках Того, Хто занадто мудрий, щоб помилятися, і занадто справедливий, щоб бути невдячним?

Ці колишні друзі, зайняті пошуком того, що вони можуть заперечити, крок за кроком прямують у темряву. Одна з їхніх недавніх заяв про знаходження нового світла та доказу

помилковості вчень THE WATCH TOWER полягає в тому, що ніякої Авраамової Угоди взагалі не було; що сказане Богом Аврааму було лише пропозицією укласти Угоду, і що обіцяною Угодою є Нова Угода. Вони вважають, що вона почалася десь під час першого приходу нашого Господа, але не знають, коли саме, не можуть знайти вірша Святого Письма на цю тему і бояться робити припущення, щоб не показати його помилковість. Причина такого намагання відкинути початкову Угоду з Авраамом і заявити, що це була лише обітниця, що Нова Угода буде укладена свого часу, очевидна. Вони розуміють, що Церква ніяк не може бути під двома Угодами, двома “матерями”, і впевнені, що вони – діти Нової Угоди. Тому вони намагаються показати, що до приходу Христа не було ніякої Угоди, крім Угоди Закону. Вони потрапляють у велику розгубленість, коли хтось цитує слова апостола про те, що Закон “був даний з причини переступів [доданий, звичайно ж, до Авраамової Угоди], аж поки прийде Насіння [обумовлене Авраамовою Угодою]” (Гал. 3: 19). Ще одне місце Писання, яке не дає їм спокою – це висловлювання св. Павла, що Угода Закону була через 430 років після Авраамової Угоди. Вони не знають, як пояснити це в згоді з їхньою теорією, що Угода Закону була укладена за 1600 років до того часу, коли, як вони стверджують, почалася Нова Угода.

Спантичливши себе вищесказаним, деякі з них обрали новий напрямок – що завгодно, аби тільки відрізнитися від інших, аби довести, що DAWN-STUDIES (ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА) – помилкові, сліпі путівники. Останнім часом вони стверджують: “Так, з Авраамом мала бути укладена свого роду Угода, але вона була укладена на п’ятдесят років пізніше, ніж говориться в ДОСЛІДЖЕННЯХ СВЯТОГО ПИСЬМА. Вона була укладена після того, як Авраам образно приніс Ісака в жертву”. Там, кажуть нам, Бог промовив до Авраама: “Клянуся Собою, це слово Господнє, тому, що вчинив ти цю річ, і не пожалів був сина свого, одинака свого, то благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє внаслідок брами твоїх ворогів. І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послухався ти Мого голосу” (1 М. 22: 16-18).

“Дивіться, – кажуть вони, – THE WATCH TOWER і ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА помилилися, стверджуючи, що Бог уклав Угоду з Авраамом, коли той вперше прийшов в землю Ханаан, тоді як він просто обіцяв це, але фактично уклав Угоду тільки п’ятдесят років по тому, коли Ісаку було двадцять п’ять років, і коли Авраам приніс його в жертву в образі”.

Ми відповідаємо, що наші критики помиляються. Бог покликав Авраама, коли той ще перебував у Харані, вийти в землю Ханаан, і там Він укладе з ним Угоду. Авраам повірив і після смерті свого батька Тераха перебрався в Ханаан. Після цього [R4586] Господь благословив його і ввів у дію Угоду з ним. Ця Угода була повторена в різній формі час від часу і згодом була підтверджена Ісаку і Якову. Навіть якщо час учинення клятви щодо Угоди був предметом суперечки, це не змінювало факту, що сама Угода була укладена безпосередньо після того, як Авраам послухався і вирушив у Ханаан. Різні висловлювання з цього приводу звучать так: “Ось Мій заповіт із тобою”, “клянуся Собою” і т. п. Вважати, що ці повторення Божественного задуму є чи то Новими Угодами, чи натяками на те, що Угода не була укладена, означає думати помилково.

Подивіться, куди аргумент наших друзів приведе їх хронологічно. Якщо Авраамова Угода була укладена [R4586] тільки після образного жертвопринесення Ісака, то це додасть п’ятдесят років до хронології в цьому пункті. Ми базуємо наш підрахунок на словах св. Павла: “Заповіту [Угоди], від Бога затвердженого, Закон,

що прийшов по чотириста тридцяти роках, не відкидає” (Гал. 3: 17). Тому, якщо замість того, щоб рахувати 430 років від часу, як Авраам увійшов у Ханаан, ми будемо рахувати їх від дати, що настала п’ятдесят років по тому, коли він приніс в жертву Ісака, ми додамо п’ятдесят років до нашої хронології. Що це означатиме? Це виведе все з ладу – і саму хронологію, і засновану на ній гармонію. Наприклад, якщо додати ці п’ятдесят років, то шість тисяч років закінчатся на п’ятдесят років раніше, ніж у 1872 році, а саме в 1822 році, що означатиме, що Тисячоліття, сьомий тисячолітній період, мав би початися в 1823 році. Абсурдність цього не вимагає обговорення. Таким чином, буде зіпсована ще одна прекрасна риса часу, запропонована братом Едгаром – що надання Угоди знаходиться хронологічно рівно посередині між часом гріхопадіння і наданням Євангелія поганам, коли першим його прийняв Корнилій. Однак, як вже говорилося раніше, ми можемо очікувати від цих колишніх друзів чого завгодно і навіть усього – нерозуміння і спотворення, гіркоти і особистих нападок. “Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!” Темрява, схоже, зачіпає людей не тільки інтелектуально, а й морально, притупляючи їхні почуття розрізняти правильне і неправильне, істину і фальш, дотримуватися звичаю і бути чесним. Давайте остерігатися віддавати злом за зло, наклепом за наклеп, тобто культивувати в собі хоч найменші коріння гіркоти, ненависті, заздрості, чвар – діла плоті і противника.

R4584 (1910 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.